

Adventes Vēstis

2016. gada augusts, #8 (246)

Vienoti Krištus
cerībā

ADRA LATVIJA:
INDIJAS BĒRNU
PROJEKTS JAU
PIEKTO GADU

PAAUDZES
TIEKAS LIELAJĀ
TELTS
SANĀKSMĒ

ZINĀTNISKA
KONFERENCE
PAR RADĪŠANU

SAKLAUSĪT
NĀKOTNES
MELODIJU

INTERVIJA AR
MĀCĪTĀJU
RONU KLUZĒ

Latvijas ziņas	4
ADRA	8
Notikums	14
Intervija	18
Vārds mācītājam	20
Bērniem	22

Bagātais augusts

Jūs turat savās rokās žurnāla numuru, kurš, tāpat kā arī pats augusta mēnesis, bija ļoti bagāts ar īpašiem notikumiem: Lielā telts sanāksme, konference par radīšanas tematu, ADRA aktivitātes utt. Par to jūs lasīsiet žurnāla lappusēs. Arī daudzās draudzēs dažādām vecuma grupām bija īpaši un neaizmirstami notikumi. Bet priekšā – septembrī – ir lielā jubileja visai Adventistu baznīcai Latvijā.

Es gribu atsevišķi pieminēt vēl vienu jauku jubileju- pasākumu, kuru apmeklēju personīgi ar savu ģimeni. Mācītājs, Baltijas ūnijas Izglītības departamenta vadītājs Viesturs Reķis un Latvijas Draudžu savienības Ģimenes nodaļas vadītāja Valda Reķe augusta vidū svinēja savas laulības 40.gadskārtu. Šis pasākums bija lieliskā iespēja tikties Vērtību tilta ģimenēm un draugiem.

Tāda garīgā radniecība laikam vislabāk jūtama tieši draudzē, kur visi esam radi. Kā ikkatrā ģimenē, kādi saprotas savā starpā labāk, citiem ir vajadzīgs ilgāks laiks, lai atklātu otra sirds skaistumu. Bet Dievs mīl draudzi un mūsu dēļ palīdz tai pastāvēt tik ilgos gadus desmitus un simtus.

Ir arī skumja ziņa. 14.augustā mūžībā aizgāja mīla māsa Aija Grinberga, kuras dzeja daudzus iedvesmoja un iepriecināja. No sirds jūtam līdzī viņas tuviniekiem un draugiem.

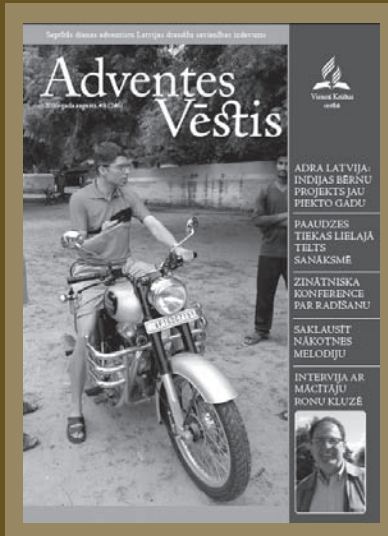
Novēlu ikvienam izbaudīt atlikušās vasaras dienas un visiem sagatavoties jaunam mācību, studiju, piedzīvojumu un labu notikumu bagātam gadam.

*Tatjana Tomsone,
AV galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Vēlais lietus jau līst!

Pirms dažām dienām noslēdzās Latvijas Adventistu draudžu pirmā Lielā telts sanāksme, kura no 10. līdz 14. augustam notika Kurzemes piekrastē, Mazirbē. Vairāk nekā 200 reģistrēto dalībnieku baudīja skaisto dabu, veselīgās un garšīgās maltītes, sadraudzības siltumu un piedalījās tematiskajos semināros, kas aptvēra daudzas un dažādas garīgās un praktiskās dzīves jomas.

Taču tas nebija galvenais iemesls, kāpēc tik daudz cilvēku no visas Latvijas bija pulcējušies vienuviet. Telts sanāksmju ideja ir saistīta ar garīgu atmodu un savas sirds derības atjaunošanu ar Dievu. Šī atmoda izpaužas kā dzīves prioritāšu maiņa, nododot sevi pilnībā kalpošanai Kristum, lai ko tas arī maksātu. Tieši rīta un vakara sanāksmes kalpoja šim mērķim. Mūsu Lielās telts sanāksmes viesis doktors Rons Kluzē, kurš jau trešo reizi viesojās Latvijā, arī šoreiz bija kā Dieva īpašais sūtnis īstajā laikā un īstajā vietā, lai sludinātu mums visiem šobrīd visbūtiskāko un aktuālāko vēsti.

Visu rīta un vakara sanāksmju kopējā tēma bija "Taisnošana ticībā un vēlais lietuss". Saskaņā ar Bībeles pravietojumiem un atklāsmēm, mēs dzīvojam tieši vēlā lietuss izliesšanās laikā, un arī šodien ir vietas uz mūsu planētas, kur tas bagātīgi izlejas jau tagad. Šeit varētu minēt atmodu Ruandā, kuras laikā ar ūdens kristību draudzei pirms pāris mēnešiem pievienojās ap 98 000 jaunu draudzes locekļu. Kā ir ar vēlo lietu Latvijā? Varbūt jūs pie sevis nodomāsīt: "Mēs taču dzīvojam mazā valstī ar salīdzinoši nelielu iedzīvotāju skaitu, kas turklāt ir daļa no sekulārās Eiropas..." Tomēr, manuprāt, svarīgs nav cilvēku skaits vai draudzes locekļu skaits kādā konkrētā vietā, svarīga ir paša Kristus klātbūtne un ieinteresētība cilvēku glābšanā ("Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo." Lūk. 19:10). Lai tas varētu notikt, Kristus meklē cilvēkus, kuru ticība (uzticēšanās) Viņam ir pietiekama, lai Dieva un cilvēka sadarbībā neiespējamais kļūtu iespējams un vispārdrōšākie sapņi kļūtu par realitāti. ("Un Viņš tur nedarīja daudz brīnumu viņu neticības dēļ." Mateja 13:58)

Saskaņā ar Kristus sacīto, Dievam ir svarīgi atrast vismaz vienu vai, vēl labāk, vairākus cilvēkus, kuros mājā dzīva ticība un Dieva Gars tādā mērā, lai, iepazīstot savu Glābēju, viņi būtu gatavi nodot sevi visu Viņam un kalpošanai cilvēkiem.

Lielajā telts sanāksmē tādi cilvēki bija!

Es ticu, ka atmoda Latvijā ir sākusies!

Es ticu, ka 100 lūgšanu dienu laikā izteiktās lūgšanas jau ir atbildētas!

Es ticu, ka lūgšanas par Svētā Gara izliesanos nemitēsies!

Un es ticu, ka šīs lūgšanas tiks atbildētas!

Gaidāmie pasākumi

3.-10. septembris

Ģimenes vienotības nedēļa.

17. septembris

Adventistu draudzes Latvijā pastāvēšanas 120 gadu jubilejas svētku dievkalpojums Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

24.-28. septembris

Lidijas Neikures lekcijas Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

1. oktobris

Lūgšanu un gavēņa sabats.

15. oktobris

Adventistu Rūjienas draudzes 100 gadu pastāvēšanas jubileja.

16. oktobris

Sieviešu kalpošanas apmācību seminārs, 3. līmenis. Vada TED bērnu kalpošanas nodaļas vadītāja Klāra Sančesa - Šūte. Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Sludinājumi

- Esmu krieviski runājoša rīdziniece, man ir 43 gadi. Vēlos iepazīties ar līdzīga vecuma adventistu. Zvanīt Elenai Gosņevskai pa tālr. 22357978.

- Lūdzam visus, kas vēlēties piedalīties Rūjienas Adventistu draudzes 100 gadu jubilejas svinībās, pieteikties līdz 1. oktobrim pa e-pastu: armins.senkans@gmail.com.

- Latvijas draudžu savienība izsaka pateicību par pašai izlīdzīgu un profesionālu medicīniskās palīdzības sniegšanu Lielās telts sanāksmē dr. Arvīdam Irmejam, dr. Iritai Roderdei, Guntai Muceniecei, Ansim Roderdam, Ilzei Latgalei.

- Interneta pārlūkā ierakstot "Adventistu cietumu misija", varat atrast un noskatīties 8 minūšu video klipīnu, kurā ir samontēts 20 gadu cietumu kalpošanas darbs.

Kā katru vasaru...

Var sacīt, ka mūsu organizēto koncertu klausītāji, kā katru vasaru trīspadsmit gadu laikā, gaidīja. Uz koncertu Durbes pilī 31. jūlijā viņi nāca, zinot, ka būs ierasti – skaista mūzika, profesionāls un sirsnīgs izpildījums. Mēs priecājamies, ka Dieva godam un slava veltītais koncerts "Dvēseles spārni" notika, kā vienmēr, klausītāju pilnā zālē, labos laika apstākļos, ansamblim "Tuvu" un Tukuma draudzes korim dziedot pilnā sastāvā.

Kā vienmēr? Tikai tie, kuri lūguši, zina, cik lūgts par repertuāru, par mūziķiem, par klausītājiem, par labu laiku, lai ikviens varētu apmeklēt Durbes pili. Tikai koncerta dalībnieki zina, cik stundas vakaros mēģināts, kā lūgts par drošību ceļā, lai no tālienes pagātu uz mēģinājumu un koncertu, kā lūgts, lai būtu spēks dziedāt pēc saspringtā darbā pavadītas nakts. Klausītāji, no Durbes pils aizejot, sacīja daudz atzinības un pateicības vārdus. Ļoti bija patīcis neparastais dziesmas "Aleluja" aranžējums, aizkustinājis stāstījums par dziesmas "Kad mieru ar Dievu" autora uzticību Dievam traģiskajos dzīves brīžos un šī dziesma klavieru, vijoles un blokflautas izpildījumā. Bija sajūsts Debesu tuvums.

Koncerts ir izskanējis, kā vienmēr pateicoties mūsu Debesu Tēva žēlastībai.

Daina Sproģe, Tukuma draudze

Ģimeņu diena

31. jūlijā Rīgas 1. draudzes ģimenes piedalījās jaukā pasākumā "Ģimeņu diena" – ar lielo autobusu braucām ekskursijā uz Vidzemes augstieni. Meteorologi visā šajā dienā solīja lietu, bet Dievs mums dāvāja siltu, saulainu dienu, ko jo īpaši sasildīja sirsnīgā un ģimeniskā atmosfēra. Gan lieli, gan mazi priecājās par gardajām ogām zemnieku saimniecībā "Jāņkalni", apskatīja Baltijā augstāko bišu dravu Gaiziņkalna pakājē un mēlējās ar bitīšu sarūpētiem labumiem pie bitenieka "Rogu" mājās. Savukārt pēcpusdienā ciemojāmies pie māsas Iritas, kur viņa mūs lutināja ar garšīgu maltīti, bija iespēja baudīt skaisto dabu, nopeldēties vai makšķerēt zivis. Tā tiešām bija miera, ģimeniskas atpūtas un draudzīgu sarunu piepildīta diena, kurā Rīgas 1. draudzes ģimene arī kopīgi dziedāja slavas dziesmas Dievam un līdzdalīja stāstus par Dieva dotām dāvanām šogad. Paldies, mīļais Dievs, ka Tu par mums tik ļoti rūpējies un esi dāvājis ģimenes!

Laura Vendele, Rīgas 1. draudze

■ Tas Kungs ir mans stiprums

Kristības 1946. gada 16. jūnijā. Kristību ūdenī – divpadsmitgadīga meitenīte Gaida.

Mūsu draudzē 18. jūnija dievkalpojumā bija īpaša svētku sajūta. Skanēja kora dziesmas, Gaidas mīlākais mūzikas instruments vijole, solo dziesma ģitāras pavadījumā, dzeja. Draudzes mācītājs T.Vilnis sirsnīgi apsveica mūsu māsu Gaidu Karčevsku, jo, kalpojot draudzē, ir pagājuši septiņdesmit gadi. Ar ziedu klēpi rokās Gaida sacīja: „Dievs ir tik labs! Viņš dod spēku un visu sakārto. Ir bijis tik daudz zaudējumu, bet ap mani ir mazbērni un mazmazbērni. Ir mīļā draudze.”

Ikviens var atcerēties Gaidas rūpes par grūtībās nonākušiem, par viņas viesmīlību, gatavību uz klausīt un palīdzēt ar padomu.

Par Dieva žēlastību un apsardzību pateicas arī Inta un Andrejs Zilgalvi. Andrejs, kļuvis pensionēts mācītājs, turpināja rūpēties par mūsu draudzi (Tukumā) kā viens no draudzes vecākajiem. Tikai smaga slimība ziemā apturēja Andreja kalpošanu. Pateicoties Dieva svēstībai ārstēšanai un Intas neatslābstošajām rūpēm, Andrejs atgūst veselību. 9. jūlijā devāmies apsveikt viņu dzimšanas dienā.

Izbaudījām šīs ģimenes viesmīlību, priecājāmies par Intas kopto skaisto dārzu un sapratām, cik reāls ir Dieva apsolījums: „...kas paļaujas uz to Kungu, tie dabū jaunu spēku...” (Jes.40:31a) Atvadoties pirms prombraukšanas, daudzi sacīja – šī bija skaistākā draudzes pēcpusdiena!

Daina Sproģe Tukuma draudze

■ Sarežģītā meža taka

Pa mežu, kalnā augšā, lejā pa kāpnītēm, pa upes krastu – tāda ir dabas un izziņas taka “Viesatas upesloki” 5,1km garumā. Šo pārgājienu lietus dēļ nācās divas reizes atlikt. 9.jūlijā solītajā pārgājienā uz Jaunpils pusi devās visi draudzes locekļi, kuri vēlējās būt pie dabas, gatavi izpildīt dažādus uzdevumus.

Dace, pārgājiena organizatore, izdalīja pārgājiena dalībniekiem uzdevumu kartiņas. Bija jāpazīst koki pēc to lapām, debespuses pēc “sūnīgo vīru” lielajām sūnu “bārdām”. Upes veidotā pussaliņā vajadzēja noteikt sešu fotogrāfiju fotografēšanas vietas. Tas nebija vienkārši un prasīja vērīgu skatītienu. Sarežģītākais uzdevums bija no atsevišķiem vārdiem salikt kādu Salamana sakāmvārdu. Bet kādu – uzmini nu. Šeit lieti noderēja māsas Līviņas padoms, jo viņa, būdama draudzē gandrīz trīsdesmit gadus, zina no galvas ne tikai daudz dzejoļu, dziesmu, bet arī Bībeles pantu. Nu protams – mežā par skudrām – Sal.pam.6:6-8. Takas galā dižakmens – Spuņakmens. Uz tā bija jauki atpūsties.

Bērni bija sajūsmā par dažādām aktivitātēm, un arī pieaugušie iejutās, mēģinot izpildīt visus uzdevumus. Dievs patiesi mūs svētīja šai dienā, kad visi kopā varējām sajusties kā viena liela ģimene, jo tieši tādi mēs arī esam – Dieva bērnu saime.

Tukuma draudze

Paaudzes tiekas LIELAJĀ TELTS SANĀKSMĒ

Sanāciet kopā, dziediet un slavējiet Radītāju kopā, veriet Dieva Vārdu kopā un lūdziet kopā! Sanāciet kopā, jo tajā ir apbrīnojams spēks. Pēc pirmās Lielās telts sanāksmes, kas norisinājās Latvijā no 10. līdz 14. augustam Mazirbē, kopā sanākšanas prieks kļuva reāls ap 200 nometnes dalībnieku vidū.

Šī nometne bija īpaša vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, tā bija pirmā Lielā telts sanāksme, pirmais mēģinājums pulcēt visu paaudžu pārstāvjus. Un patīkami bija raudzīties, kā dienas garumā dažādu paaudžu cilvēki paspieda sveiciens roku viens otram, piegāja un parunājās. Vakaros pie silta ugunsкура vienas paaudzes pārstāvji tikās katrs pie sava ugunsкура, lai dalītos ar savām liecībām par Dieva mīlestību viņu personīgajā dzīvē. Jaunieši, dzīves briedumu sasniegušie, kā arī dzīves gudrību ieguvušie – visas šīs paaudzes tika plaši pārstāvētas Mazirbes nometnē. Dodoties prom no tās, paliek vēlme satikties arī nākamgad!

Otrkārt, nometne bija īpaša ar savu saturu un tematu. Uzaicinātais viesis Rons Kluzē (*Ron Clouzet*) piecu dienu garumā izklāstīja taisnošanas ticībā un vēlā lietūs tematu. Sarunas par Svēto Garu, par Dieva Gara iepazīšanu, par atdzimšanu, par Dieva mīlestību, par ticības spēku, par īpašo lūgšanu spēku, par glābšanu, par dvēseļu mantošanu, kas sagādā prieku mūsu Radītājam. Šīs sarunas ceļ, tās iedrošina, iespējams, arī norāji un aicina uz atdzimšanu un nožēlu, bet tās neatstāj vienaldzīgu. Tās

neatstāja vienaldzīgus arī nometnes dalībniekus. Līdzās uzrunām programmā bija arī semināri, kopīgo lūgšanu brīži, laiks sadraudzībai, laiks vakara ugunskurim un liecībām, laiks slavēšanai. Treškārt, šī Lielā telts sanāksme paliks atmiņā ar to, cik varens atklājās Dieva spēks. Dieva Vārda un lūgšanu spēks nepārprotami tika apliecināts visu piecu nometnes dienu garumā. Par to liecināja dalībnieku vēlme nepalaist ga-

rām nevienu galvenā viesā Rona Kluzē uzrunu, kurā tika vērts Dieva Vārds, kā arī dalībnieku pieņemtie lēmumi pēc nometnes vairāk tuvoties Dievam. Tika saņemtas atbildes uz lūgšanām, kas tika izteiktas gan agri no rīta kopējos lūgšanu brīžos, dienas garumā, gan arī katram personīgi lūdzot klusībā. Tika atrasti pazaudēti telefoni, gūts Dieva miers sarežģītos pārbaudījumos, piemērotos brīžos tika pašķirti mākoņi,

organizatoru komandai visu dienu garumā tika dota gudrība un izturība, bet dalībniekiem visas nometnes garumā tika piešķirta Svētā Gara klātbūtne, kas atvēra sirdis, deva savstarpēju sadraudzību, izpalīdzības garu, vēlmi piedzīvot dzīvu ticību. No nāves līdz atdzimšanai kristībā, no stiprām lietām gāzēm līdz skaidrām debesīm, no neatrisināmiem sarežģījumiem līdz Dieva dotam mieram un pārliecībai, ka viss ir Viņa

rokās. Dieva klātbūtne un ieinteresētība bija acīmredzama. Un tā mācīja neatslābt lūgšanās, neaizmirst, ka ik uz soļa notiek cīņa, ka esam vēl kara laukā, kurā visdrošākais ierocis ir lūgšana. Šo nometni vienā vārdā raksturo "prieks". Kopā būšanas prieks, sadraudzības prieks, prieks par atbildētām lūgšanām un arī Dieva prieks par cilvēku veiktajām izvēlēm. Bībelē teikts: "Ieej sava Kunga priekā." (Mateja

25:21). Nometnē tika gūta izpratne, ko gan īsti nozīmē mūsu Kunga prieks. Tas ir Viņa prieks, ka izvēlamies nodot dzīvi Viņa rokās un dzīvot par prieku Radītājam, kā arī aicināt savus līdzcilvēkus iepazīt mūsu Dievu. Ticībā saku, ka arī nākamgad varēsim visi kopā ieiet mūsu Kunga priekā, esot paši dalībnieku vidū un aicinot savus līdzcilvēkus apmeklēt Lielo telts sanāksmi.

Jana Kuzmenkova

PASĀKUMI BĒRNIEM RĒZEKNĒ

24. jūlija rīts bija neparasts ar to, ka no daudz dažādām vietām brauca cilvēki, lai varētu noorganizēt pasākumu programmu bērniem: veselības izstādi un programmu ar vārniņām. Ceļš bija jāmēro diezgan garš, bet tomēr praktiski visi ieradāmies laikā un bez starpgadījumiem.

Loti sirsnīgi mūs sagaidīja rēzekniešu mīlās māsas, kas bija parūpējušās par ļoti gardām brokastīm. Pēc gardās maltītes varējām doties uz pilsētas parku, kur bija paredzēta veselības izstāde bērniem. Priecājamies, ka mūsu vidū varēja būt arī mīlā māsa Baiba Bērziņa, kuras vadībā varēja norisināties visi staciju iekārtošanas darbi.

Kad sākās izstāde, cilvēki sāka nākt diezgan kuplā skaitā, ka reģistratori gandrīz nevarēja tikt galā, jo sāka izveidoties pat rindas. Jāsaka, ka praktiski visi cilvēki, kas nāca, bija informēti par izstādi un tieši tāpēc apmeklēja parku. Par to liela pateicība Rēzeknes draudzes mācītājam Imantam Ģipslim, kurš ļoti aktīvi pats bija darbojies un bija iesaistījis arī savu draudzi reklāmas izplatīšanā. Kopumā izstādi apmeklēja ap 200 bērnu, neskaitot viņu vecākus. Izstādes laikā bērniem bija iespējams interaktīvā veidā iepazīties ar astoņiem veselības principiem. Kad visas stacijas bija izietas, bērniem bija iespējams saņemt nelielas balviņas un ielūgumus uz nākamajiem pasākumiem. Praktiski visi bērni bija priecīgi par to, ko bija piedzīvojuši un uzzinājuši, vairums teica, ka tagad vairāk dzeršot ūdeni, viņi bija pārsteigti, cik daudz sliktā ir tādos viņu iecīnītos dzērienos kā, piemēram, Coca-cola.

Pēc veselības izstādes, parka estrādē bija pasākumu programma ar vārniņām Krū un Krā, kuras laikā bērni parādīja izrādi "Vilka pārvērtības". Arī uz izrā-

di bija sapulcējušās diezgan daudz ģimenes ar bērniem, un visi bija pateicīgi par šo iespēju piedalīties.

Pēc pasākumu programmas visus kalpotājus sagaidīja bagātīgi klāts galds. Paldies mīļajām saimniecēm par mīlestību, kas plūda no jums!

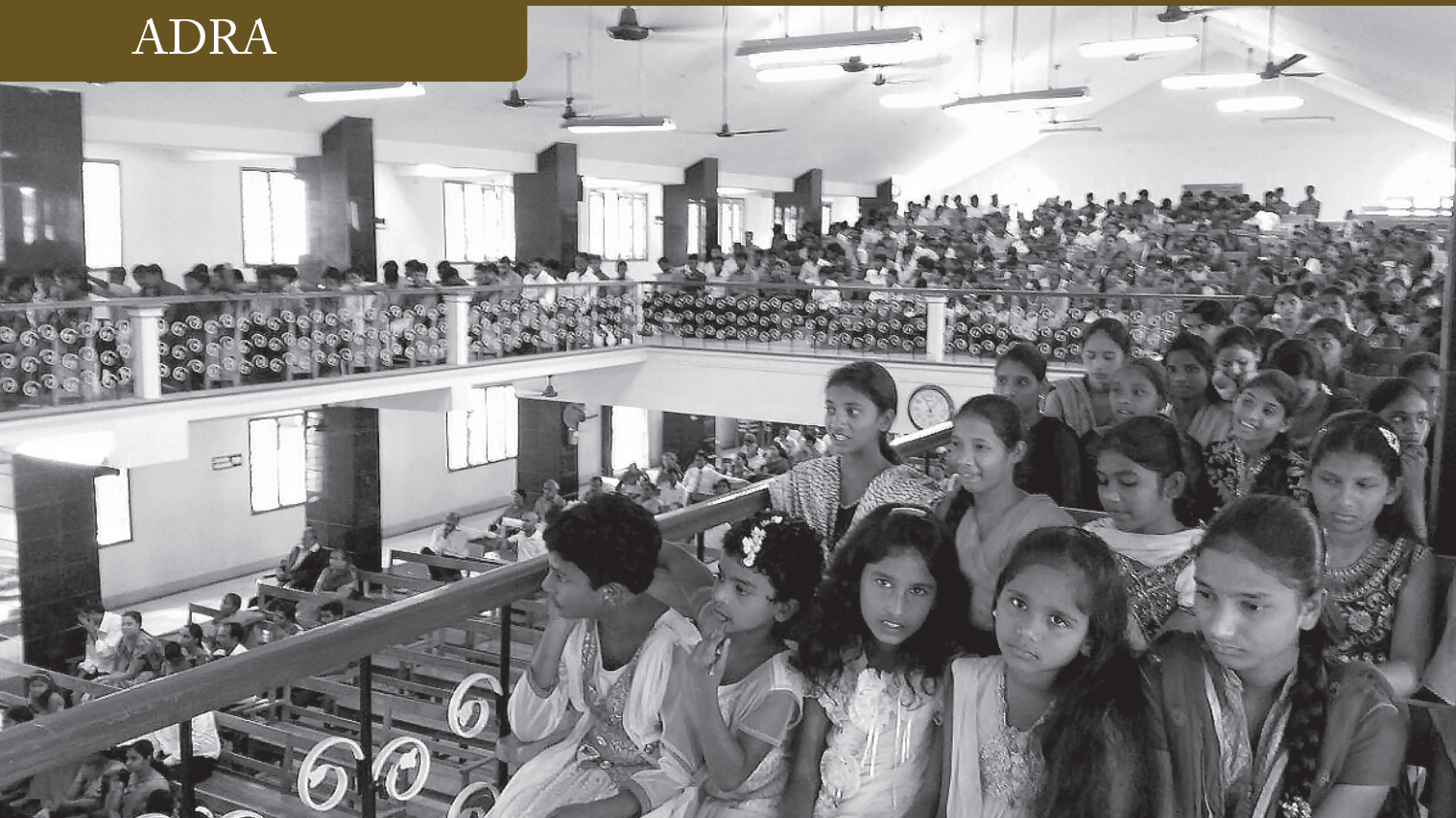
Bija arī kāds pārsteigums. Pirms pasākuma bija sanācis tā, ka neviens, kas varētu kvalitatīvi uzfilmēt, nevarēja tikt līdz Rēzeknei. Jāsaka, ka Dievs bija parūpējies par visu, arī par to, lai filmētu, jo to bija paveikt pietieciens kāds brīvpriatīgais no Rēzeknes (kurš nav ar draudzi saistīts), un jau tās pašas dienas vakarā viņš bija samontējis 8 minūšu video par šo pasākumu un ielicis internetā. Tāpat arī laiks pasākumiem bija ļoti piemērots, lai neviens nesagurtu,

bet, kad pasākums beidzās un braucām ārā no pilsētas, gan sajūtām milzīgu svelmi. Tiešām, Dievs ir ļoti labs!

Šādus pasākumus var noorganizēt, ja ir liela komanda. Tāpēc liela pateicība Baibai Bērziņai, visiem staciju vadītājiem un palīgiem, lielu ieguldījumu deva Rēzeknes draudze, arī vairāki daugavpīlieši un vairāki veselības misionāru skolas dalībnieki. Gribu pieminēt arī Ingridu Markusu un Žagaru ģimeni, kuri regulāri atbalsta Bērnu kalpošanas nodaļas pasākumus, paldies arī viņu unikālajiem bērniem, kuri savus talantus lieto Dievam par godu. Bet pāri par to lai ir pateicība Debesu Tēvam!

Mārīte Lipska,

LDS Bērnu kalpošanas nodaļa

INDIJAS BĒRNU PROJEKTS

Piektais mācību gads

Intervēja:
Sigita Pešele

*Pateicoties vairākiem individuālajiem ziedotājiem Latvijā, kā arī Slokas un Rīgas 7. draudzei, turpinās ADRA Latvija projekts Indijas bērnu atbalstam. Dieva vadības rezultātā jau piekto mācību gadu bērni no Am-
apetas ciemata turpina mācības Adventistu Nuzvidas vidusskolā un Sai Merit skolā.*

2 016./2017. m. g. mācības no deviņiem bērniem turpinās seši, jo divus bērnus vecāki izņēma no skolas attaisnojošu iemeslu dēļ, bet Selvins pabeidza skolu.

Mēs maksājam skolas naudu, kas ietver uzturu trīs reizes dienā, skolas formu, higiēnas preces, mācību grāmatas, iespēju dzīvot kopmītnēs, kā arī medicīniskās pārbaudes pirms skolas – apmēram 335 EUR vienpadsmit mācību mēnešiem (30.45 EUR/mēn. jeb 1 EUR dienā).

Lai labāk izprastu šī darba motivāciju, es aicināju uz nelielu sarunu Indijas bērnu projekta dibinātāju Māri Krauliņu un viņa māti Vinetu Krauliņu.

Māri, lūdzu atgādināsi lasītājiem, kā iesākās Tava interese par Indijas

bērnu atbalstu? Kā Tu saprati, ka Dievs aicina tevi darboties šajā kalpošanā?

Es vienmēr biju gribējis doties misijas ceļojumā. Tad, 2007. gada rudenī, Jans Harijs Kabungkals no “Europe4Jesus” (“Eiropa Jēzum”) kalpošanas kustības ieradās manā draudzē Centrālajā Londonā un atskaitījās par ceļojumu uz Filipīnām. Viņš visus mūs uzaicināja nākošajā gadā doties līdzī uz evaņģēlizācijas pasākumu Indijā.

Pēc prezentācijas es piegāju pie sava labākā drauga un jautāju viņam, vai viņš gribētu doties ar mani uz Indiju, viņš atbildēja – jā.

Ceļojumā uz Indiju kopā ar “Eiropa Jēzum” kalpošanas grupu mēs redzējām lielākās vajadzības tur, īpaši lasītneprasmi jeb analfabētismu. Šī vajadzī-

ba tālāk attīstīja mūsu pašu kalpošanu – Indijas bērnu programmu, palīdzot bērniem iegūt kvalitatīvu izglītību. (Raksta autores piezīme: domās ienāca salīdzinājums ar misionāru, vācu mācītāju Ernstu Gliku, kas pirms 327 gadiem Latvijā dibināja skolas un veicināja latviešu bērnu izglītību, tulkoja Bībeli, lai latviešu tauta varētu to lasīt dzimtajā valodā. Pateicība Dievam, ka Viņš liek savu Garu kādiem būt par misionāriem un citiem par misijas darba atbalstītājiem.)

Vineta, kāda bija un ir tava motivācija, kāpēc tu piedalies?

Mana motivācija... nu, protams, tas viss sākās ar Māra pirmo misijas braucienu uz Indiju kopā ar (www.europe4jesus.net) jauniešu grupu. Tikko Māris man

Foto pa kreisi: Sabats – Nuzvidas draudzes balkons – skolas bērni sēž balkonā.

pateica par šo viņa iespēju piedalīties misijas braucienā, tā man elpa aizrāvās aiz sajūsmas, un kopš tā laika šī sajūsma mani nav pametusi ne dienu. No personīgās pieredzes zinu, ka dzīvē nav iespējams iegūt lielāku prieku un dziļāku gandarījumu par to, ko gūsti, piedaloties Dieva kalpošanas darbā. Visi pasaules prieki ir kā nožēlojami sārņi, salīdzinot ar to.

Tas man bija liels prieks, kad bija sākusās evaņģelizācijas sanāksmes Ammapeta ciematā, kur Mārim bija ik vakaru jāsludina Dieva vāsts, un es saņēmu īsziņu no Māra, kurā viņš rakstīja: „Svētais Gars strādā tik spēcīgi, ka man ir tāda sajūta, ka es esmu sludinājis visu savu mūžu.”

Kad Māris atgriezās Londonā, man par milzu pārsteigumu viņam bija jau gatavs plāns sākt labdarības darbu, un man tika parādītas bērnu fotogrāfijas ar sakopotu īsu informāciju par katru bērnu. Tad mēs sākām meklēt pirmos sponsorus, un pirmie bērni sāka apmeklēt labas privātās skolas, kas pārvērtīs viņu likteņus no neizbēgama nabadzības posta un bezcerības.

Tas deva arī mūsu pašu dzīvei citu jēgu un piepildījumu, daudz kas kļuva mazāk svarīgs.

Es nevaru aprakstīt to sajūsma un aizkustinājumu, kad pati pirmo reizi varēju doties uz Indiju.

Māris bija mājās picelcis garā rindā In-

dijas bērnu fotogrāfijas pie mūsu dzīvojamās istabas sienas, un tā es ik dienas varēju lūkoties šajās tik dažādajās bērnu sejās un lūgt par viņiem. Atceros, kad, aizbraucot uz Indiju, pirmajā evaņģelizācijas sanāksmē savā sari tērpā pavadīju Māri uz paaugstinājumu, likās, ka tik daudzas man mīļās bērnu sejas no fotogrāfijām pēkšņi it kā atdzīvojas un sāka kustēties...

Es vēl joprojām nezinu, vai mūsu Indijas projekta bērni ir kaut kā ļoti īpaši, vai tādi ir visi Indijas bērni, bet līdz šim katram, kas turp aizbrauc, rodas tādas acumirklīgas abpusējas mīlesti-

bas saites. Šie bērni ir atvērti, priecīgi un pateicīgi par katru viņiem parādīto draudzīguma izpausmi, un Dieva mīlestība ļoti jūtāmā veidā klājas pāri mums visiem.

Tā ir motivācija to piedzīvot atkal un atkal. Tagad jau mēs braucam uz turieni kā uz savām otrajām mājām, un neapšaubāmi tas ir pats priecīgākais un gaidītākais (arī grūtākais) gada notikums. Katru reizi ir grūtumi, kurus es zinu, ka tikai Dieva žēlastībā spēju izturēt. Kaut vai +45 grādu karstumu ik dienas, kukaiņi, odu kodumi, mazgāšanās aukstā ūdenī, dažādas higiēnas problēmas/regulāra saindēšanās ar ēdienu, kā rezultātā jāpavada nakts slimnīcā pie sistēmas, asi ēdieni, kā rezultātā citreiz jāpārtiek tikai no rīsiem, vēla gulētiešana pēc evaņģelizācijas sapulcēm, nogurums utt. Tomēr tas prieks, zinot, ka šo bērnu (un arī viņu vecāku) dzīve tiks izmainīta uz labo pusi, ir neatsverams. Vēl viens aspekts ir tāds, ka daudzi sponsorēto bērnu vecāki ir it kā atguvuši jaunu cerību dzīvei, Amapetas ciema draudzes nams ir piepildījies pilns ar cilvēkiem, kuriem Dieva mīlestība ir kļuvusi pašu acīm saredzama un reāli sataustāma. Šie sponsorētie ciemata bērni visu acu priekšā kļūst izglītoti, gudrāki, pieklājīgāki, labāk audzināti – un to nav iespējams nepamanīt.

Nozīmīga motivācija ir Dieva dotais Vārds. Atceros to pārsteigumu, kad man atklājās Pāvila vēstules Efeziešiem 4:28 vārdu jēga: „... lai labāk cen-

Foto: Māris sludina Dieva vārdu Sabatā Nuzvidas skolas zālē.

šas sev sagādāt godīgu iztiku ar savu roku darbu, lai būtu, ko dot tam, kas trūkumā.” Faktiski iznāk ne tā, kā mēs parasti domājam, ka pelnām līdzekļus, lai apgādātu tikai sevi, bet šeit ir sacīts, ka pelnīšanas mērķis ir palīdzēt tiem, kas trūkumā!

Otra rakstu vieta, kas man vienmēr sāpīgi uzrunā, ir Filipiešiem 2:21: „Jo visi meklē savu, nevis Kristus Jēzus labumu” – vai tiešām mēs visi tādi esam, ka katrs domājam tikai par sevi?

Kristus Jēzus labums ir cits – tā ir viņa mīlestības atklāšana citiem, tā ir dalīšanās ar to, kas tev ir, un nav tik svarīgi, vai tev ir daudz vai maz. Izlasiet 1.Jāņa 3:17: „Bet kam ir laicīga manta un viņš redz savu brāli ciešam trūkumu un aizslēdz viņam savu sirdi, kā gan Dieva mīlestība paliktu viņā?”

Pastāstiet, lūdzu, par spilgtākajām atbildētajām lūgšanām saistībā ar Indijas bērnu projektu?

Māris: Kad es devos uz Indiju pirmo reizi 2008. gadā, es biju tikai universitātes students bez algota pamatdarba. Es lūdzu Dievu sagādāt naudu manam ceļam. Kaut kā ar Dieva žēlastību es sakārtoju līdzekļus lidojuma biletei, bet tieši pirms ceļa es saņēmu ziņu no programmas koordinators, ka man pašam jānopērk projekts (kas parasti maksā ap 500 britu mārciņām). Es lūdzu Dievu un zināju, ka Dievs iejauksies. Tieši pēc divām dienām draudzes

loceklis ielika manās rokās čeku par 500 mārciņām, un es nopirku projektoru, kas tika lietots mūsu sanāksmēs Indijā.

Foto: Notiek skolas grāmatu izpakošana un dalīšana

Varētu teikt, ka Indijas bērnu projektu sāka divi nabadzīgi universitātes studenti Londonā. Katru gadu mums bija jāsavāc vismaz 15 000 mārciņu, lai nodrošinātu tik ļoti nepieciešamo izglītību apmēram 50 bērniem Indijā. Katru gadu Dieva žēlastībā nauda ienāk. Man šī ir viena no vislielākajām atbildēm uz lūgšanu un apstiprinājums, ka projekts ir Dieva aizgādībā.

Vineta: Viens no spilgtākajiem lūgšanu piedzīvojumiem man saistās ar notikumu kaimiņu ciematā – Banapuram ciemā, kur bija mūsu apmešanās vieta. Vienā vakarā tieši pirms izbraukšanas uz evaņģelizācijas sanāksmi pie mums atskrēja ciema iedzīvotāji un ļoti lūdza, lai mēs aizbraucam pie vienas sievietes, kurai ļoti slikti ar sirdi. Salēcām mašīnā un devāmies turp. Sieviete gulēja ārā pie mājas, un apkārt bija sapulcējušies ģimenes locekļi un kaimiņi, diezgan daudz cilvēku, tā ka pagalmā bija sanācis pilns ar cilvēkiem.

Viņai bija tik slikti, ka viņa nevarēja ne parunāt, ne pat acis pavērt. Mūs pavadošais Indijas sludinātājs Džons ātri deva man norādījumus – Vineta, Tu aizlūdz, bet es svaidīšu viņu ar eļļu.

Ir dažādas mūsu lūgšanas. Šai gadījumā man bija sajūta, ka es nedrīkstu nevienu pievilt, visvairāk jau Jēzu.

Te dažu minūšu laikā man bija nepieciešama visa mana ticība, visa mana iepriekšējā kristīgā pieredze, visas manas Bībeles zināšanas, kā arī mana personīgā sadraudzība (attiecības) ar Dievu. Dievam bija jānes uzvara caur manu lūgšanu, citādi tai nebūtu nekādas jēgas!

Protams, ne jau no manis atkarīga dziedināšana – uzvara, palīdzība, dziedināšana nāk tikai no Dieva, bet man bija jābūt tam "ātrās palīdzības telefona zvanam", kas savieno zemi ar Žēlastības troni.

Foto: Māris uzdāvina šujmašīnu nabadzīgai ģimenei kā iztikas avotu.

Aizsteidzāties uz Amapetu tai vakarā kā parasts, atgriezāties vēl naktī, bet liels bija mūsu pārsteigums, kad, nostoties nākošajā rītā, izdzirdējām mūsu sētas vārtus atveramies un ieraugot šo sievieti nākot, lai mums paziņotu par savu atveseļošanos.

Tā viņa turpināja nākt katru dienu līdz mūsu aizbraukšanai, lai slavētu Dievu par savu dziedināšanu. Tā bija arī brīnišķīga liecība ciema ļaudīm, kuri lūdza, lai mēs noturam lūgšanu sanāksmi arī viņu ciemā, kaut vai uz ielas!

(Lūdzu ierakstiet Banapuram ciema evaņģelizāciju savos lūgšanu sarakstos!)

Šādu brīnumaini uzklusītu lūgšanu piedzīvojumi Indijā ir daudz, sevišķi, kopš esmu uzsākusi medicīnas misijas darbu, t.i., hidroterapiju kopā ar lūgšanām. Pagājušajā gadā tika dziedinātas kāda hindu vīra kājas, kas bija visapkārt klātas ar dziļām, jēlām brūcēm. Visa viņa ģimene nāca uz aizlūgšanām un lūdza Jēzu kopā ar mums, nevis kādu no hindu dieviem.

Katru gadu, izkāpjot no lidmašīnas uz

Foto: Cilvēki stāv rindā uz aizlūgšanām pie Vinetas.

laikā mēs darām visus administratīvos organizēšanas darbus, kas saistīti ar labdarību: apciemojam daudz ģimeņu, sarunājamies ar bērnu vecākiem, kopā ar bērniem rakstām pateicības vēstules sponsoriem, apciemojam divas vietējās privātās skolas, kurās mācās mūsu ma-

Mums ir ne tikai jānomaksā visu bērnu skolas rēķini, bet arī jānopērk viņiem šampūni, ziepes, zobu birstes un zobu pastas, matu lentas, kurpes, sandales, skolas somas, higiēnas preces un apakšveļa. Bet tas nav viss, katru reizi uzrodas jaunas, neparedzētas vajadzības, piemēram Greisijas "mājai" (būdai) bija jūtā caurums un lietuss lija iekšā, bija jānopērk jauns materiāls jumta pārsegšanai, jāatrod iemesls Nagarani briesmīgajām vēdera sāpēm, viņa jātransportē uz citu pilsētu, tur visi izmeklējumi jāsamaksā! Toties beigās atklājās, ka viņai ir plaušu infekcija, un laimīgi viņas dzīvība tika glābta ar pareizām antibiotikām, kuras arī mums

Foto: Meitenēm prieks par jaunajām kurpēm.

Indijas zemes, man ir tāda sajuta, ka staigāju pa Dieva ceļu un esmu laimīga 24 h x 7 dienas.

Jūs katru gadu savus 2-3 nedēļu atvaļinājumus brīvprātīgi, par saviem līdzekļiem pavadāt Indijā, kalpojot bērnu un cilvēku garīgajām un fiziskajām vajadzībām. Kāda ir jūsu dienas kārtība, ko jūs darāt tur? Kādi ir vissarežģītākie izaicinājumi? Kas sagādā vislielāko prieku?

Māris: Parasti mēs pavadām divas ar pusi nedēļas Indijā. Vienu nedēļu mēs dzīvojam Amapeta ciematā (dienvidaustrumu Indija), no kura nāk lielākā daļa mūsu atbalstīto bērnu. Dienas

zākie bērni.

Toties vakaros līdz naktij rīkojam evaņģelizācijas sanāksmes ciemata iedzīvotājiem: bērnu stāstiņš, veselības prezentācija un Dieva Vārda sludināšana. Kad oficiālā daļa ir beigusies, cilvēki sāk veidot rindas, lai par viņiem individuāli aizlūgtu, tikai pēc tam viņi dodas mājās gulēt, tā jau ir vēlā nakts. Cilvēki Indijā ir ļoti reliģiozi. No Indijas nāk pasaules lielākās reliģijas (hinduisms, budisms, sikhisms, džainisms).

Vineta: Vislielākais izaicinājums ir, braucot mājās, redzēt bērnus, kurus nesam varējuši iekļaut sponsorēto bērnu sarakstā finanšu trūkuma dēļ.

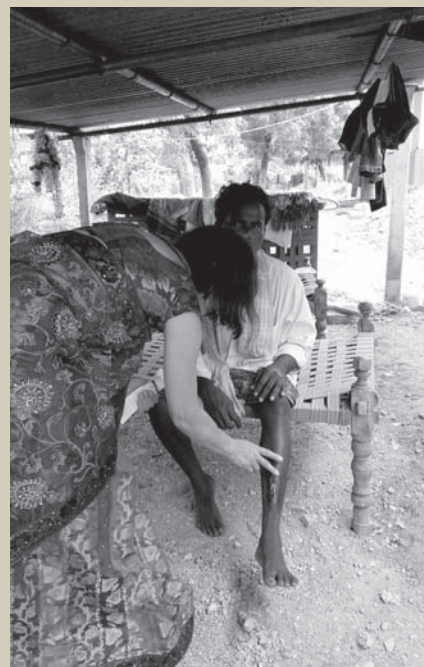

Foto: Vineta ārstē daudzas brūces ar alvejas gelu – dzīst labi, cilvēki ir pateicīgi.

bija jānopērk. Viņas tētim nav naudas ne ceļam, ne pārtikai, un mums ir jāpalīdz. Un tā bez gala.

Vislielākais prieks ir par to, ka, neskatoties uz cilvēcisko vājumu, līdzekļu trūkumu, Dievs ir uzticams! Viņa žēlastībā iesāktais darbs turpinās! Katru gadu mēs Viņa spēkā izturam gan karstumu, gan visus pārbaudījumus un grūtības.

Mūsu bērni pieaug atziņā un ticībā. Divi mūsu audzēkņi jau kļuvuši par

Foto augšā: Vineta ar čūsku.

Foto apakšā: Kristības pēc evaņģēlija sanāksmēm.

Foto: Māra guļasvieta.

universitātes studentiem. Mēs redzam mūsu mazos bērnus izaugam par izglītotiem jauniešiem, kas iepazīnuši Dieva mīlestību un gatavi nest to tālāk!

Draudze aug, un katru gadu mūsu ciematā evaņģelizācijas sanāksmes noslēdzas ar kristībām.

Vislielākais prieks ir par mūsu sponsoriem, par jums, kas ziedojat. Pateicība un prieks

par jūsu lūgšanām, kas mūs vienmēr pavada!

Prieks par to, ka indīga melna čūska aizlocījās aiz akmeņiem divu soļu attā-

lumā un ieslīdēja krūmos, mums neuzbrūkot, ka mašīnas riepa saplīsa ne uz šosejas, bet, uzsākot braucienu, ka odi sakoda, bet nenaslimām ar malāriju! Ka Viņš ir uzticams!

Atceros, ka pēc pirmā Indijas brauciena atgriezies Londonā un, ieejot veikalā, domās sāku visas produktu cenas pārvērst lietās, ko es varētu nopirkt Indijas bērniem. Nolēmu ierobežot savu ēdienkarti, būt patiesi taupīgai, neno-
pirkt neko lieku.

Lasu Bībelē Jesajas 58:7-11, 1. Jāņa 3:17, 18, Filipiešiem 2:21, Efeziešiem 4:28 – tie ir nopietni Dieva Vārdi, ko Viņš mums saka.

Foto: Gracy (vidū) ar draudzenītēm.

Mēs no Latvijas puses vēlētos atbalstīt mūsu bērnus, kamēr skola būs pabeigta.

Jau iepriekš pateicamies par ziedojumiem, ko varat ieskaitīt "ADRA Latvi-

ja" kontā LV77HABA0551002308686, ar norādi "Indijas bērnu projektam", tie visi saskaņā ar noslēgtajiem līgumiem ar Nuzvidas skolu un Māri tiek pārskaitīti vienam vienīgam mērķim – Indijas bērnu projektam.

Tie, kas nav sekojuši līdz iepriekšējai informācijai, varat iepazīties ar to AV izdevumu rakstos (2013. gada marts un oktobris, 2014. gada maijs, 2015. gada oktobris)*.

Joprojām šī projekta moto paliek Dieva vārdi no Efez.2:10 "Mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu."

Es vēlētos aicināt līdzdalīt Dieva mīlestību un atbalstu caur mūsu ziedojumiem un aizlūgšanām par šiem bērniem, ģimenēm, skolotājiem, projekta vadītājiem.

Pateicoties jūsu ziedojumiem, šiem bērniem ir bijusi iespēja iepazīties ar Bībeli un Jēzu, iespēja iegūt izglītību un dzīves vērtību.

Šī ir konkrēta iespēja būt par svētību un būt par daļu no Dieva atbildes uz lūgšanu, būt par misionāriem.

Sigita Pešele, ADRA Latvija Indijas bērnu projekta koordinatore, Rīgas 7. draudze. sigitapesele@tvnet.lv

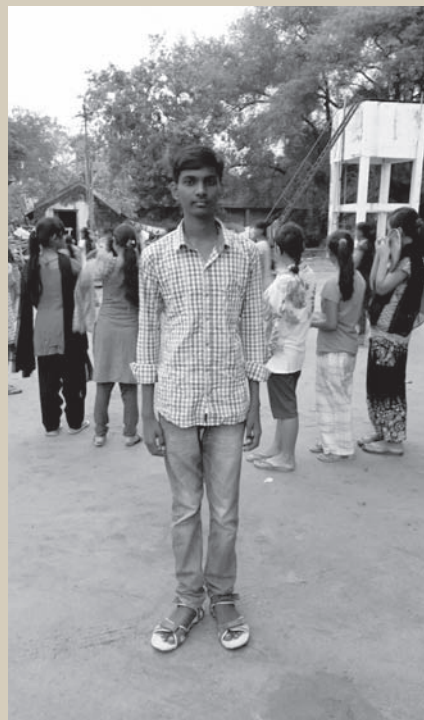

Foto: Vamsi ir krietni pastiepies, arī garīgi ļoti pieaudzis.

*Vairāk par projektu varat lasīt un skatīt www.adra.lv sadaļā "Indijas bērnu projekts".

Palīdzēt vienam

Palīdzot vienam, mēs izmainām pasauli – šāds nu jau vairākus gadu desmitus ir vispasaules ADRA moto, kuru arī Latvija pieņēmusi kā savējo. Zem šī saukļa ADRA Latvijā ir darbojusies jau vairākus gadus un iesaistījusies draudžu kalpošanā, palīdzības sniegšanā gan Latvijā, gan ārzemēs, kā arī izglītojošu projektu īstenošanā. Tomēr ADRA – adventistu attīstības un palīdzības organizācija –, kā zināms, vērsta uz attīstības procesu, tādēļ arī mūsu valstī vēlamies savu darbību aktivizēt, iesaistot katru draudzes locekli aktīvā kalpošanā.

Jau piecus mēnešus ADRA ir apmeklējusi Latvijas adventistu draudzes (Ventpils, Tukuma, Rīga 7, Dobeles, Daugavpils), lai iepazīstinātu ar aktuālo situāciju un aicinātu katru draudzi un draudzes locekli atsaukties Jēzus aicinājumam mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu jeb, palīdzot vienam, izmainīt pasauli (Mateja 22:37-40). Tomēr aktuāls joprojām ir rakstu mācītāju uzdots

jautājums: kurš tad ir mans tuvākais?

Jēzus aicinājums mīlēt savu tuvāko izskan vairākas reizes evaņģēlijos. Līdzībā par žēlsirdīgo samarieti Jēzus atklāj mīlestības būtību – palīdzības sniegšanu kritiskā brīdī, saskaņā ar cilvēka konkrēto vajadzību. (Lūkas 10:25-37) Tā principā uz šo jautājumu Jēzus ir atbildējis uz visiem laikiem – mans tuvākais ir katrs Dieva bērns, katrs, kuram nepieciešama palīdzība. (Laikmetu Ilgas 54. nod.) Viņš meklē vīrus un sievas, kuriem būs atvērtas acis un kuri redzēs, kādas vajadzības ir cilvēkiem, kas atrodas tiem visapkārt.

Kā mēs to varam panākt praktiski? Padarot draudzi par vietu, kurā ikviens zina, ka var vērsties pēc palīdzības. Šādā praktiskā veidā jau vairākas draudzes Latvijā darbojas. Piemēram, Dobeles draudze sniegusi atbalstu daudz bērnu ģimenēm, nodrošinot pārtiku, Kuldīgā jau vairākus gadus notiek noņemtnes bērniem no maznodrošinātām ģimenēm, un Sabilē tikuši vadīti romu

tautības lasītprasmes un rakstītprasmes apmācību kursi, Zilākalnā tikko atvērts senioru nams, un Indijā septiņi bērniņi tiek sūtīti skolā, pateicoties jūsu ziedojumiem. Tāpat šajā darbā iesaistījusies Ventpils un Cēsu draudze, palīdzot grūtībās nonākušām ģimenēm ar pārtiku, apģērbiem, mēbelēm u.c. ikdienā nepieciešamām precēm.

Saskatīt vajadzību un rīkoties – tāds ir ADRA Latvija aicinājums katrai draudzei un katram draudzes loceklim šobrīd. ADRA Latvija ir gatava atbalstīt draudzes, kuras būs gatavas veidot un īstenot projektus, un iesaistīties Kristus lielākajā aicinājumā – palīdzot vienam, izmainīt pasauli!

ADRA turpinās apmeklēt draudzes un informēt tās par notiekošo, un meklēs iespējas sadarboties ar vietējām draudzēm, veidojot jaunus projektus un atbalstot jau esošos. Vairāk informāciju iespējams iegūt, rakstot uz info@adra.lv vai zvanot uz 26775079

*Madara Daukste
ADRA Latvija*

KONFERENCE PAR ZINĀTNI UN RADĪŠANU

Andris Pešelis
Rīgas 7. draudzes mācītājs

Zemes zinātņu izpētes institūts (Geoscience Research institute, turpmāk tekstā GRI) Ģenerālkonferencē veic darbu Bībeles atklāsmes popularizēšanā zinātnieku aprindās un sabiedrībā, izmantojot zinātnes atklājumus un ņemot tiešu dalību zinātniskajā izpētē. Šogad GRI ir noorganizējis konferenci par Bībeli un zinātni Īslandē.

Konferencē piedalījās klausītāji no Transeiporas un Eiropas dienvidu divīzijām, kā arī no ASV un Brazīlijas. Pārsvārā tie bija mācītāji un skolotāji, bet piedalīties varēja ikviens, kam ir vēlšanās un iespējas nokļūt uz šo pasākumu.

Konference notika aptuveni stundas braucienā no Īslandes galvaspilsētas Reikjavikas virzienā uz austrumiem, salas dienvidu daļā, kur Septītās dienas adventistu baznīcai pieder īpašums. Tā ir zeme, uz kuras ir izvietota lauku saimniecība un skola Hlidardalsskoli. Īslandē ir 563 adventistu (2008. g.) un sešas draudzes.

Arturam Štēlem (Foto pirmais no kreisās, Ģenerālkonferencē) vaicāju par šī pasākuma mērķiem, viņš man atbildeja:

– Zemes zinātnes izpētes institūts (GRI) jau daudz ko ir paveicis šo gadu laikā, un mēs te redzam daudzus pētniekus, kuri piedalās šajā darbā jau divdesmittrīsdesmit gadus un ne tikai ar rakstiem

vai teorijā, bet praktiski laukā, dažādās ekspedīcijās. Tagad viņi dalās ar savu uzkrāto pieredzi, lai iedrošinātu mūsu skolotājus un darbiniekus, kuri dažkārt nesastop sapratni no tiem, kuru pasaules uzskata pamatā ir evolūcijas teorija. Tagad viņi var redzēt, ka nav vieni, bet jautājumā par radīšanu notiek zinātniski pētījumi un ir redzami to rezultāti. Mēs

dzīvojam vidē, kur visapkārt masu mediji darbojas materiālisma gultnē, tādēļ šāds pasākums stiprina mūsu darbiniekus un skolotājus, ka viņi nav vieni paši ar savu pasaules uzskatu kā pravietis Ēlija savā laikā. Te ir daudz tādu, kas domā līdzīgā veidā. Turklāt mēs vēlamies iedrošināt arī mūsu jaunus zinātniekus.

Konferencē uzstājās vairāki lektori ar dažādām tēmām. Sjūzanna Filipša (Foto pa labi, ASV, Lomalindas Universitāte) runāja par tēmām, kuras norāda, ka evolūcijas teorijas hipotēze prasa papildus pierādījumus, norādot uz šūnas sarežģīto uzbūvi, cilvēka smadzeņu darbību un kembrija ģeoloģiskā perioda fosiliju sarežģīto uzbūvi, ko evolūcijas teorija nespēj izskaidrot.

Uzdevu jautājumu Sjūzanai Filipšai:

– Kāpēc mums ir nepieciešams tik ļoti iedziļināties zinātnē, vai mums nepietiek tikai ar Bībeli vien?

– Tā ir arī mana perspektīva, jo, lasot Bībeli, mēs iepazīstam Dievu. Ar Bībeli pietiek, jo tā atklāj, kāds brīnišķīgs ir Dievs. Tomēr pasaulē ir cilvēki, kas saka, ka zinātne runā pretī Bībelei. Mūsu bērni aug šīs pasaules sabiedrībā un viņi saskaras ar šo viedokli, tādēļ mums viņiem ir jāstāsta par zinātnes un

Pazīstot šo trīs uzskatu atšķirības, mēs varam labāk saprast citus cilvēkus un ticībā uz Dievu ar lūgšanu censties tiem liecināt par personisku Radītāju, kurš rūpējas par katru no mums. Nedaudz aprunājos ar viņu:

radīšanu, un sniegtu adventistu draudzēm padomus un informāciju jautājumos par Bībeles radīšanu un evolūcijas teoriju. Tāpēc mēs rīkojam mācītāju, skolotāju un draudzes locekļu apmācības, lai sniegtu argumentus.

– Kāpēc Īslandē?

– Tādēļ, ka mums ir kolēģis, kurš ir speciālists Īslandes ģeoloģijā, kā arī bija atsaucīgi draudzes locekļi, kuri mums piedāvāja šo jauko vietu, kur rīkot konferenci. Tas ir satraucoši nokļūt unikālā vietā, kāda ir Īslande, un redzēt daudzos pierādījumus, kas pamato mācību par radīšanu un plūdiem. Mūsu eksperts palīdz saistīt vulkānu un ledāju darbību ar Bībeles atklāsmi, kā arī interpretēt ģeoloģiskos procesus, kas ir notikuši šajā salā.

Ģeoloģijas doktors Birgirs Oskarsons (Foto apakšā, Īslande) konferences dalībniekiem skaidroja Īslandē notiekošos ģeoloģiskos un vulkāniskos procesus, sasaistot tos ar Bībelē atklāto hronoloģiju. Viņš rādīja fosiliju attēlus, kuri liecina, ka agrāk Īslandē esot augu-

Bībeles attiecībām. Zinātne apstiprina radīšanas stāstu. Dievs sacīja, un lietas tapa radītas. Mēs neesam to redzējuši, taču mums ir pierādījumi, ka tas ir noticis. Visas fosilijas ir izveidojušās pēc katastrofiskiem plūdiem. Es varētu te minēt ļoti daudz piemēru, kas to apstiprina. Tomēr ir nepieciešams pieminēt arī, kas ir sacīts vēstulē Ebrejiem, kur ir ticības definīcija, ka bez ticības nevar Dievam izpatikt (Ebr. 11:6). Dievs mums ir sniedzis ļoti daudz pierādījumu, ka nav iespējams Viņam neticēt. Taču te ir jāiekļaujam arī cilvēka griba. Cilvēkam ir jāvēlas ticēt.

Profesors Džims Gibsons (Foto pa vidu) ir GRI direktors. Savā lekcijā viņš norādīja uz trīs pasaules uzskatiem, kuri dominē mūsdienās: Bībeles teisms, materiālisms un panteisms.

– Jūs esat Zemes zinātnes izpētes institūta direktors. Ar ko jūs nodarbojaties?

– Ģenerālkonference ir izveidojusi šo organizāciju (GRI), lai pētītu zinātni un

šas pat sekvojas, bet tagad te visapkārt ir tundras veģetācija, kuras reljefu veidojusi vulkāniskā darbība. Viss šajā salā – akmeņi, zeme, kalni – ir vulkāniskas izcelsmes.

Oskarsons strādā Īslandes Universitātē un personiski piedalās ekspedīcijās,

professors sniedza atbildi, ka tās ir septiņas burtiskas dienas saskaņā ar Bībeli, jo mums ir sabata diena. To apstiprina arī ceturtais bauslis par sabata dienu, kur tiek norādīts, ka tā ir diena un nevis laika periods, kas tiek atvēlēts Dievam. Tad profesoram tika uzdots jau-

ka Dievs ir radījis arī ļaunumu un nāvi. Izpratnē par ilgajiem periodiem vienas sugas izmirst, tās nomaina nākamās un starp tām ir arī plēsīgās sugas. Ronijam Nalinam bija lekcijas par cilvēka fosilijām, kur viņš stāstīja, kāda izpēte tiek veikta šajā jomā pasaulē, kas ir atklāts un kur ir pārrāvumi, kuri traucē evolūcijas teorijai pilnībā pamatot savus postulātus par cilvēka izcelsmi no pērtiķiem. Sarunā ar doktoru Nalinu vaicāju par neandertālieša genomu, kurš esot atklāts, un tas atšķiras no mūsdienu cilvēka genoma. Nalins man atbildēja, ka viņš personiski nenodarbojas ar ģenētiku, taču var sacīt, ka mūsdienu cilvēks, īpaši Eiropā, satur ap 5% no neandertālieša ģenētiskā koda. Viņš piekrita, ka tas varēja būt cilvēka paveids, kurš mūsdienās ir izmiris. Es viņam vaicāju, vai neandertālieši varētu būt Kaina pēcnācēji? Nalins apšaubīja šo versiju, jo neandertālieši pārsvarā dzīvoja Eiropā un Tuvo Austrumu rietumos, nevis austrumos, kā to norāda Bībeles teksts. Turklāt neandertālieši ir dzīvojuši pēc plūdiem, kas norāda, ka to izcelsmi ir jāsaista ar Nou.

pētījumos, vulkānu monitoringā jeb novērošanā, veic ar kartogrāfiju saistītus pētījumus, novēro ledājus. Lekcijās viņš stāstīja par vulkāniem, ledājiem, reljefa formām, lavas laukiem un vēl daudz ko citu, ko var redzēt Īslandē. Savās lekcijās viņš atzīmēja, ka viņam nav atbildes uz pilnīgi visiem jautājumiem, tādēļ viņam aizvien vēl ir darbs, lai šos jautājumus pētītu.

Oskarsonam es uzdevu jautājumu:

– Kā tas ir iespējams, ka ģeoloģijas doktors universitātē var ticēt radīšanai un nevis evolūcijas teorijai?

– Man ir pārliecība, ka zinātne satur zināšanas, kur sava vieta ir teoloģijai. Kad es piepildu šo zināšanu laukus, es atrodu, ka kristīgās pasaules uzskats ir ļoti pārliecinošs. Mums ir vairāki spēcīgi argumenti par labu Dievam, lai gan mums nav pilnīgi visas atbildes, tomēr esošās ir diezgan pārliecinošas.

Mēs veicam izpēti bioloģijā, ģeoloģijā, visās šajās nozarēs, lai atrastu pamatojumu radīšanas stāstam, lai dotu Dievam kā mūsu Radītājam godu. Tas ir mūsu mērķis, kādēļ mēs veicam izpēti. Mēs veicam izpēti ne tikai par dabas kompleksām sistēmām, bet arī, lai iepazītu Dieva raksturu.

Biju klāt sarunai ar profesoru Eliasu Brazilu de Sūzu (Foto augšā, Ģenerālkonference, GRI), kad viņam tika uzdots jautājums, vai mums būtu jāuztver radīšana burtiskās septiņās dienās, vai tie ir septiņi periodi. Pro-

tājums, vai uzskats, ka septiņas dienas nav burtiskas, kaut kādā veidā var graut uzticamību sabbatam? Uz to profesors atbildēja, ja pieņem, ka sabats pie radīšanas ir bijis laikmets vai kas tamlīdzīgs, tad mums nav īsti pamata uzskatīt, ka tas ir ierobežots ar konkrētu dienu, kura mums ir jāpiemin kā sabats. Ja Dievs ir radījis pasauli septiņos laikmetos, mēs varam zaudēt saturu radīšanas stāstam, un tad to var pielāgot evolūcijas teorijas nostādņēm, kas neatbilst Bībelei.

Līdzīgs jautājums – vai radīšanas dienas ir burtiskas, vai laikmeti – tika uzdots doktoram Ronijam Nalinam (Foto apakšā, ASV, Loma Linda Universitāte). Viņš atbildēja, ja mēs šīs dienas uzskatām par laikmetiem, tad sanāk,

Profesoram Arturam Čedvikam (Foto nākamajā lappusē augšā, pirmais no kreisās puses. Dienvidaustrumu Adventistu Universitāte) uzdevu jautājumu, kāpēc Dievs nebija izglābis no plūdiem dinozaurus? Profesors Čedviks man atbildēja:

– Tas ir sarežģīts jautājums, kāpēc mūsdienās nav dinozauru, taču, lasot Elenas Vaitas darbus, viņa piemin, ka pirms plūdiem bija daudz lielu dzīvnieku, ne tikai dinozauru, kuri netika izglābti no plūdiem, jo cilvēks savā stāvoklī pēc krišanas vairs nebija spējīgs valdīt pār šiem dzīvniekiem. Pie-

mēram, tiranozaurs bija spējīgs vienas sezonas laikā izdēt 14-15 olas, šie dzīvnieki spēja savairoties ārkārtīgi lielā ātrumā un pārņemt savā varā šo zemi. Tas apdraudētu cilvēka turpmāko eksistenci uz planētas.

Profesors Rauls Esperante (Foto augšā ar mikrofonu. GRI, Lomalindas Universitāte) ar prieku atcerējās savu vizīti Rīgā ar lekcijām par fosilijām un sūta visiem, kas viņu atceras, sirsnīgu sveicienu. Uzdevu viņam jautājumu:

– Arī mūsu bērni un jaunieši saskaras ar šādiem izaicinājumiem skolā, kad tiem māca evolūcijas teoriju. Kādu padomu jūs varat viņiem ieteikt, kad viņi nonāk konfrontācijā ar skolotājiem?

– Kad klasē tiek pasniegta evolūcijas teorija, tad tiek doti pierādījumi, kas šķietami atbalsta šo teoriju. Taču netiek sniegti tie zinātniskie fakti, kas tai runā pretī. Pēdējo 25 gadu laikā pierādījumu, kas ir pretstatā evolūcijas teorijai ir sakrājis ļoti daudz: bioloģijā, molekulārajā ķīmijā, biokīmijā, ģeoloģijā, paleontoloģijā. Atklājumi šajās jomās ir snieguši daudz pierādījumu, ka dzīvnieku sugām nav kopēja senča. Tiem ir jābūt saprātīga Radītāja radītiem. Tiem jauniešiem, kas saskaras ar evolūcijas teorijas izaicinājumu savās skolās, es dotu padomu meklēt pēc pierādījumiem, kas nav sniegti klasē, jo ir ļoti daudz pierādījumu, kas runā pretī evolūcijas teorijai. Mūsu bērniem, kas nonāk konfrontācijā ar klases biedriem evolūcijas teorijas dēļ, mēs varam dot padomu būt apdomīgiem savā liecībā. Piemēram, klasesbiedrs var sacīt- Dieva nav. Vai arī, ka ticība Dievam ir muļķība. Ko darīt? Pirmais, ko mūsu jaunieši var darīt, uzdot pretjautājumu: kāpēc?

Tas liks aizstāvēties nevis mums, bet gan viņiem pašiem, lai viņi paši pamato, argumentē savu nostāju. Tad otra lieta, ko šeit varētu ieteikt – lai viņi sniedz pierādījumus savam argumentam. Lai viņi ne tikai izsaka savu apgalvojumu, bet lai sniedz pierādījumus, detaļas. Un tad trešā lieta – uzdot viņiem jautājumu: kādas ir konsekvences? Tas liek pamatot sniegto pierādījumu, lai viņi rāda sekas, kādas rodas no šāda apgalvojuma. Mēs te varam sniegt atbildi, kas notiek tad, ja cilvēks tic Dievam, jo tad ir pilnīgi atšķirīgas sekas nekā tad, ja Dievam netic. Tātad šie trīs jautājumi: Kāpēc? Kas? Un kādi secinājumi?

Profesoram Timotejam Stendišam (Lomalindas Universitāte) vaicāju, vai ir iespējams dialogs starp radīšanas piekritējiem un darvinistiem. Tims Stendišs atbildēja:

– Ja mēs domājam par dialogu, tad mums ir svarīgi, lai mēs runātu par vienu un to pašu jautājumu un viens otru saprastu. Ja runājam par ticību, tad

mums ir jārunā par ticību. Adventistiem ir uz Bībeli pamatota ticība. Censties pasniegt darvinismu tikai kā zinātni un ne ticības sistēmu neatbilst realitātei. Tāpēc dialogā mums ir svarīgi, lai runājam par vienu un to pašu lietu. Mums ir ticība uz Bībeli, bet darvinistiem ir materiālistiska, ateistiska ticība. Ja tas tiek saprasts, tad mēs varam veidot dialogu un savstarpēju izpratni.

– Taču skolās tiek mācīts un uzsvērts tieši konflikts starp zinātni un Bībeli, kur izmanto Galileo un Kopernika gadījumus.

– Mums ir jāsaprot, ka ideja par konfliktu starp Bībeli un zinātni jeb ticību un zinātni ir mākslīgi veidota, lai to izmantotu retoriskā stratēģijā, bet to nevar balstīt uz faktiem. No Galileo ir iztaisīta leģenda, kur Galileo esot tiesies pie pātiesības, bet “ļaunā” baznīca viņu aizkavējusi. Taču, kurš bija lūdzis Galileo uzrakstīt par Kopernika sistēmu? Tas bija Romas pāvests. Es necenšos šeit nevienu attaisnot, bet te būtu jāatzīst, ka baznīcas iekšienē notika politiskas cīņas un tika risinātas pretrunas, kurās Galileo tapa notverts un nosodīts, un līdz ar viņu arī Koperniks. Bībele, pretēji tās nodomam, tika izmantota kā līdzeklis, lai apkarotu opozīciju. Mēs to redzam vairākkārtīgi visur, kur notiek zinātnes attīstība, ka paralēli zinātnei tiek risināti

politiski jautājumi. Piemēram, globālā pasiltināšanās, to var aplūkot zinātniski, bet to izmanto arī politiķi saviem mērķiem. Izmantojot zinātni, notiek atsvešināšanās un kritika, smagas apsūdzības, kam nav nekā kopīga ar zinātni. Tas pats notika Galileo dienās. Cilvēka daba nav mainījusies, kur savu mērķu sasniegšanai tiek izmantoti visi līdzekļi.

Intervēja
Madara Daukste

ATDOT TO, KO NEVĒLAMIES ATDOT

No 10. līdz 14. augustam Latvijā, Mazirbē, norisinājās pirmā Lielā telts sanāksme. Tās galvenais runātājs bija Rons Kluzē no ASV. Pašlaik viņa darbs viņu aizvedis uz Dienvidkoreju, tomēr viņš bija gatavs atvēlēt arī Latvijai daļu no sava laika. Aicinājām Ronu uz nelielu sarunu par kalpošanu, dzīvi un Svētā Gara piepildījumu katra cilvēka dzīvē.

Pastāstiet, kāda ir Jūsu šī brīža kalpošana.

Es esmu Mācītāju nodaļas vadītājs Klusā okeāna Ziemeļāzijas divīzijā, un esmu atbildīgs par mācītāju tālākizglītību, mācītāju ģimenēm, evaņģelizāciju, kapelāniem un lietām, kas saistītas ar mācītāju kalpošanu.

Klusā okeāna Ziemeļāzijas divīzijā ietilpst Ķīna, Ziemeļkoreja, Dienvidkoreja, Taivāna, Mongolija un Japāna. Tajā ir 1.6 miljardu iedzīvotāju. Šīs divīzijas izaicinājums ir liels, jo lielākajai daļai iedzīvotāju nav kristīgas saknes. Tie galvenokārt ir budisti. Pirms uzsāku šo darbu, es apmācīju mācītājus maģistra un doktora līmenī Ziemeļamerikā. Tādēļ varētu teikt, ka pašreizējais darbs ir krasi atšķirīgs.

Vai Jums ir kāds aktuāls jautājums, kāda tēma no Bībeles, kurai Jūs vēlat savu uzmanību?

Pašlaik es pētu tās lietas, kas saistītas ar to, kādas apmācības ir nepieciešamas, piemēram, Japānā, Honkongā. Daudz strādāju pie tēmām, kas būtu svarīgas tur. Tomēr viena no lietām, par ko es daudz domāju un to pētu, ir uzpurēšanās.

Pastāstiet par saviem personīgajiem svētbrīžiem. Kā lielajā aizņemtībā spējat uzturēt saikni ar Dievu?

Tas ir labs jautājums. Dažreiz man nesanāk uzturēt saikni ar Dievu tā, kā es gribētu. Pārsvārē es ceļos ļoti agri, pat tad, ja esmu vēlu devies gulēt. Tā ir mana iespēja ko pētīt, lasīt. Dažreiz es dodos pastaigā pēc lasīšanas un pētīšanas, jo Korejā ļoti agri paliek gaišs.

Kādi ir Jūsu iespaidi par lielo telts sanāksmi Latvijā?

Man šķiet, ka tā bija brīnišķīga. To apmeklēja daudzi cilvēki, kuri vēlējās

piedzīvot izaugsmi savā kristīgajā dzīvē, šeit valdīja lieliska atmosfēra, un Dievs ļoti svētīja šo sanāksmi. Es ļoti lepojos par jūsu pirmo telts sanāksmi. Tas ir sākums kam lieliskam.

Vai Jūs varētu līdzdalīt pāris svarīgākās atziņas, kas izskanēja sludinātajā vēstī?

Viena no atziņām ir tā, ka pastāv tieša saistība starp uzpurēšanos un panākumiem misijas laukā, jo es ticu, ka Dievs mums var dot vairāk, ja mēs esam gatavi sevi nodot misijai.

Otra atziņa ir ticības loma kristieša dzīvē. Ir ļoti svarīgi saprast, ka dzīva ticība ir jāpraktizē, citādi tā būs bezjēdzīga. Cilvēks, kurš saprot taisnošanu ticībā un taisnošanu Jēzū, vēlēšies uzticēties Viņam pilnībā; tā arī ir šī dzīvā ticība, neatkarīgi no apstākļiem. Jēzus visu ir atdevis par mums, tādēļ mēs esam gatavi Viņam uzticēties.

Kāds ir bijis Jūsu personīgais sastapšanās brīdis ar Jēzu?

Es jau to pieminēju kādā no uzrunām. Šis ir bijis viens no maniem īpašākajiem brīžiem. Kādu rītu es devos pētīt Bībeli, un es lasīju grāmatā Laikmetu Ilgas lappusi no nodaļas "Golgāta", tajā bija runa par to, ko Jēzus ir atdevis par katru no mums personīgi. Es nespēju to turpināt lasīt, mani tik ļoti aizkustināja lasītais, lai gan biju to jau vairākas reizes iepriekš lasījis. Ar varenu iztēli es dzīvi sapratu, ka Universa Dievs ir miris par Ronu Kluzē. Es neesmu pelnījis, ka jebkurš būtu par mani nomiris, tādēļ es turpināju Dievam jautāt – kādēļ Tu mani tik ļoti mīli? Es nokritu pie zemes un raudāju, un nevarēju saprast, kādēļ Viņš mani tik ļoti mīl. Tādā stāvoklī es atrados 45 minūtes, un man bija bail

ka tā ir mūsu cīņa, un saprot to; Viņš ir pacietīgs ar mums un atgādina, ka vislabākā lieta ir nodot visu Viņam. Kā tu nodod sevi Viņam? Pasakot, ka tu to dari, un uzticoties, ka šajā procesā esi bijis paties. Kad jūs paņemat atpakaļ to, ko esat nodevuši Dievam, tad jūs varat to atkal vēlreiz nodot Viņam, līdz brīdim, kad esat izlēmuši, ka vairs neņemsiet neko atpakaļ.

Jūs esat sarakstījis grāmatu „Adventisma lielākā vajadzība”. Kā Jūs domājat, kas tad ir šī lielākā vajadzība?

Kā jau es teicu pirms tam, man šķiet, ka Svētā Gara izliešanās ir mūsu vislielākā vajadzība, tas ir pamatots arī Elenas Vaitas rakstos. Tomēr tas nav tā, kā šo izliešanos parasti izprot; tas nav vienkārši Svētā Gara spēks vai garīga

cilvēkiem, kuri nav adventisti, bet kuri pazīst adventistus un mēģina saprast, kādēļ adventistiem sabats ir tik svarīgs. Grāmata ir par sabata nozīmi, bībelisko sabata nozīmi, kā arī par vēsturi. Tajā ir vairākas nodaļas, kas atspēko kritiku pret septītās dienas sabata un nepamatotu Bībeles pantu izmantošanu sabata kontekstā. Es ceru, ka šī grāmata būs noderīga ne tikai tiem, kas nav adventisti, bet arī adventisti labāk sapratīs sabata skaistumu.

Kas ir tas, ko Jūs paņemsiet līdzi no šīs viesošānās Latvijā?

Vairāk par visu citu es paņemšu līdzi to, ka varu redzēt, kā Dievs strādā šeit, Latvijā, ar daudziem no jums. Tā ir brīnišķīga lieta. Tomēr tādēļ, ka es redzu, ka Dievs šeit darbojas, es zinu, ka sā-

Cilvēks, kurš saprot taisnošanu ticībā un taisnošanu Jēzū, vēlēšies uzticēties Viņam pilnībā; tā arī ir šī dzīvā ticība, neatkarīgi no apstākļiem.

atvērt acis, jo likās, ka es patiesi Viņu ieraudzīšu; tik īsta bija Viņa klātbūtne tajā rītā. Es pārstāju skaļi runāt, jo man likās, ka skaļi vārdi Viņa klātbūtnē būtu kā zaimi, tādēļ es turpināju lūgt savās domās. Es Viņam lūdzu: atturi savu roku un nerādi man vairs savu mīlestību tik daudz, jo, ja es to piedzīvošu vēl vairāk, es eksplodēšu. Tajā rītā mani dziļi aizkustināja Dieva labestība pret mani. Beigās es vienkārši varēju teikt – paldies, Tēvs, es to nekad nebūšu pelnījis, Tu vari mani lietot tādā veidā, kā Tu to vēlies.

Draudzē tiek daudz runāts par pilnīgu nodošanos, par visa atdošanu Jēzum. Ko tas nozīmē un kā tas izpaužas mūsdienās?

Tas nozīmē atdot Viņam to, ko mēs vispār nevēlamies Viņam atdot. Tas nozīmē izvēlēties pie tā pieķerties. Daudzreiz mēs sagaidām, ka Dievs ko mums noņems kā daļu no šīs nodošanās. Tomēr Dievs pret mums izturas kā pret augsti intelektuālām būtnēm, kurām ir izvēle, tādēļ Viņš vēlas, lai mēs izvēlamies nodot savu dzīvi Viņam, nevis sakām: ņem manu dzīvi, jo es nevēlos to dot. Tas nozīmē, ka man ir jāapzinās, ka manā dzīvē ir noteiktas lietas, kuras mēs vēlamies kontrolēt. Viņš zina,

aizraušanās sajūta. Kad Svētais Gars ienāk mūsu dzīvē, Viņš mūs maina, padara mūs jaunus, citādākus, šķīsta mūs un liek mums mīlēt Dievu vairāk par visu citu. Īsumā sakot, mūsu lielākā vajadzība ir būt kristiešiem.

Kādā no sanāksmēm Jūs pieminējāt, ka strādājat pie jaunas grāmatas. Par ko būs šī grāmata?

Patiesībā es rakstu vairākas grāmatas. Bet tā, ko minēju, ir par sabatu – Jēzus, sabats un Jaunā derība. Tā ir domāta

tans neliksies mierā par to un neizlīsies miris. Bet, ja jūs paliksiet uzticīgi, Kungs vadīs draudzi Latvijā, par to esmu pārliecināts.

Varbūt ir kāds īpašs novēlējums draudzei, brāļiem un māsām?

Palieciet tuvu Jēzum. Neļaujiet mazām lietām novērst jūsu uzmanību. Vērsiet savu skatu uz Jēzu un aiciniet Viņu ieņākt katru dienu jūsu dzīvē. Meklējiet katru iespēju būt par svētību kādam, kas nav draudzē!

Māris Debners,
Neklātienas Bībeles
studiju vadītājs

SAKLAUSĪT NĀKOTNES MELODIJU

Kaut kur plašajā pasaulē dzīvo trīs māsiņas. Vecākā māsa un divas jaunākās-dvīnītes. Vecākās vārds ir Mīlestība, bet jaunākās sauc Ticība un Cerība. Tās ir trīs dārgākās dāvanas, ko pats Dievs dāvējis cilvēcei, un kuras ir pavadījušas grēkā kritušos cilvēkus cauri visai tumsai un briesmām gadu tūkstošus. Un pavadīs līdz laika galam un vēl tālāk.

„Bet, kad nāks pilnība, tad beigsies, kas bija nepilnīgs. ... Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība.”

(1. Korintiešiem 13: 10; 13)

Bībele saka, ka šīs trīs dāvanas nekad nebeigsies. Viss, kas šajā pasaulē ir nepilnīgs, reiz beigsies, bet šīs trīs Dieva dāvanas ir pilnīgas un paliks mūžam.

Šoreiz iepazīsimies tuvāk ar vienu no trim māsām – Cerību.

“Lai mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un godības pilnais Tēvs jums dotu gudrības un atklāsmes garu, lai jūs labāk Viņu izprastu, apgaismota gara acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod Viņa aicinājums un kādu godības bagātību Viņš savējiem liek iemantot.”

(Efeziešiem 1: 17, 18)

Dievs grib, lai mēs zinātu, uz ko varam cerēt, kādu cerību Viņš mums piedāvā.

Bet vispirms – kas vispār ir cerība? Bībelē cerības definīcijas nav. Meklējot ārpus Bībeles, varam atrast visdažādākos cerības skaidrojumus. Manu īpašu piekrišanu izpelnījās kāda definīcija, kurā apvienota gan cerība, gan ticība, jo tās patiesībā ir nešķiramas māsas: „*Cerība ir spēja saklausīt nākotnes melodiju. Ticība ir drosme dejot pie šīs melodijas jau šodien.*” (Peters Kuzmičs, teologs un rakstnieks.) Izklausās interesanti, vai ne? Vai tu jau dzirdi nākotnes melodiju? Esmu izvēlējis dažus Bībeles tekstus par cerību, kā arī dažus ārpus Bībeles citātus, kas mums var būt noderīgi šajās pārdomās.

Sāksim ar citātu, kas nav no Bībeles:

„Patiesībā cerība ir lielākais no ļaunumiem, jo tā paildzina cilvēka mokas.” Vai vari tam piekrist? Nesteidzies ar ātru atbildi, apdomā labi!

Šo vārdu autors ir filozofs Frīdrihs Nīče, kurš iegājis vēsturē ar savu slaveno frāzi: „Dievs ir miris.” Un Nīčem savā ziņā ir taisnība – ja nav Dieva, nav arī pamata cerībai. Ja nav Dieva, cerība ir tikai pašapmāns, kas paildzina cilvēka bezjēdzīgās ciešanas.

Atceries dievbijīgā Ījaba sievas padomu savam vīram, kurš ļoti cieta – „Atsaki Dievam un mirsti.” (Ījaba 2: 9) Atteikt Dievam nozīmē atteikt cerībai. Atteikt Dievam nozīmē zaudēt cerību. Un otrādi – atteikties no cerības nozīmē atteikties no Dieva. Jo Dievs mums sniedz

cerību un vēlas, lai mēs to pieņemam, ar to dzīvojam.

Bībeliskās cerības pamatā nav nejaušas veiksmes vai labvēlīgāku apstākļu gaidīšana. Un arī ne paļaušanās uz savu pūļu augļiem. Kristieša cerības pamats ir paļaušanās uz dzīvo un visvareno Dievu; paļaušanās uz to, ko mūsu labā darījis, dara un darīs Dievs.

“Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Ar Viņa gādību mēs, kas ticam, esam iegājuši tai žēlastībā, kurā stāvam un teicam sevi laimīgus cerībā iemantot dievišķo godību.”

(Romiešiem 5: 1, 2)

Te ir daži zīmīgi atslēgas vārdi:

Ja esam *taisnoti*, jābūt kādam, kas mūs ir taisnojis.

Ja pastāv *žēlastība*, jābūt kādam, kas to parāda.

Ar Viņa gādību... Tas viss ir no Dieva.

Cerība ir no Dieva. Viņš ir žēlojis, Viņš ir taisnojis, Viņš ir gādājis, un tas ir pamats, kāpēc mums ir cerība uz labu nākotni, kas šeit nosaukta – dievišķā godība.

Kāda ir mūsu loma, lai šī cerība būtu mūsu cerība, lai mēs savā dzīvē spētu dzirdēt šo nākotnes melodiju? Mūsu loma ir tā, ka mēs pazemībā nākam pie Dieva kā nabaga grēcinieki, kādi mēs patiesībā arī esam, un ticībā ar pateicību

pieņemam to, ko Viņš mums sniedz.

“Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!”

(Psalmi 42: 12)

Dvēseles izmisumam un nemieram var būt dažādi iemesli. Patiesībā var būt ļoti daudz iemeslu. Tie var būt ārēji grūti apstākļi, varbūt kāds tev dara pāri, varbūt esi nesaprasts, nenovērtēts, varbūt tu ciet no smagas slimības, varbūt tu cīnies ar kādām atkarībām, kādiem grēkiem, un šķiet, nekad nespēsi kļūt brīvs.

Bībele mudina turēt ausis atvērtas nākotnes melodijai. Vilšanās, nemiers, izmisums... Ko likt tam pretī? Cerību! Tu vari nesaprast Dieva plānu, tu vari nesaprast, kāpēc viss notiek tā, kā notiek, bet tas nav iemesls, lai tu pārtrauktu cerēt. Cerēt uz Dievu nenožīmē pašauties, ka Viņš darīs visu tā, kā mēs gribam, bet gan, ka Viņš mūsu labā darīs tā, kā ir vislabāk.

„Ceri uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!” Mums nav jādungo reiz populārā dziesma „Gan kādu dienu paveiksies”, bet mēs varam piekerties Dieva apsoliņumam, ka to labo darbu, ko Viņš mūsos iesācis, to Viņš arī pabeigs. (Filipiešiem 1: 6) Jo Viņš ir glābējs; tas nav Viņa vārds, bet tāda ir viņa nodarbošanās.

Elizabete Viera Talbota savā grāmatā „Es tev došu mieru” atstāsta kādu aizkustinošu dokumentālu stāstu. Ženele Gazmena-Makmilana ir sieviete, kuru izglāba kā pēdējo izdzīvojušo traģiski slavenajā 11. septembra teroristu uzbrukumā Ņujorkā. Vēlāk viņa izstāstīja piedzīvoto, un tas tika publicēts laikrakstā *New York Post*:

„Es biju Ziemeļu torņa 64. stāvā, kad lidmašīna ietriecās. Sākumā nebija ne dūmu, ne uguns. Mani kolēģi zvanīja Ostas pārvaldei, kurā mēs strādājām, viņi mums teica: „Palieciet tur, mēs atstāsim kādu jums pakal.”

Mēs ieslēdzām TV un tad uzzinājām, ka tas ir teroristu uzbrukums. Mēs gaidījām apmēram stundu un tad devāmies uz kāpnēm, un es gāju pa priekšu savai draudzenei Rozai.

13. stāvā es noliecos, lai novilkto kurpi, un tajā brīdī pār mani sabruka siena. Es jutu ēkas gabalus atsitamies pret mani. Tad visa kāpņu telpa sašķībās un gāzās lejā; viss sabruka, atstājot mani iesprototu nelielā kabatā.

Manas pēdas bija sadurtas, mana galva bija iespiesta starp diviem betona ga-

baliem. Es varēju pakustināt tikai kreiso roku. Kad atvēru acis, nodomāju, ka esmu kļuvusi akla. Man bija tik ļoti bail atvērt acis un atrasties piķa melnā tumsā. Es dzirdēju vīrieti raudam. „Palīdziet, palīdziet, palīdziet!” viņš teica. Es atsaucos: „Halo?”

Bet es nekad vairs nedzirdēju viņa balsi. Es vienkārši gulēju tur un lūdzu, lai kāds mani atrastu. Man nebija ne jausmas, cik daudz laika pagāja. Es iztaustīju apkārtni ar kreiso roku, un pie manas galvas bija maza sprauga. Es izbāzu caur to roku un lūdzu.

„Lūdzu, Dievs, es nevaru panest sāpes!” Es turpināju lūgt – nezinu, cik ilgi – un tad kāds satvēra manu roku. „Esmu Pols,” viņš teica. „Esmu šeit. Turies! Glābēji nāk.” Pagāja ilgs laiks, līdz glābēji mani atrada, bet Pols turpināja turēt manu roku un saglabāt manī mieru. „Tikai paliec ar mani,” viņš atkārtoja.

Vēlāk uzzināju, ka mani atbrīvoja pēc drupās pavadītām 27 stundām.

Mana labā kāja bija sadragāta un galva uztūkusi, bet citādi jutos labi. Kad mans draugs ieradās slimnīcā, pirmā lieta, ko teicu, bija: „Pieraksti vārdu Pols, lai neaizmirstu.”

Tomēr es viņu nekad neatradu. Nevienš nevarēja man pateikt, kas viņš bija. Tas man ir noslēpums, no kurienes viņš uzradās. Es gribētu viņu satikt. Lai kas viņš būtu bijis, viņš bija mans engēlis.” Lai gan šis stāsts tika plaši izplatīts medijos, nevienš nekad neatrada Polu. Glābēji teica, ka nav redzējuši nevienu turam viņas roku, kad tie atrada viņu, un ka nevienam viņu komandā nav bijis šāds vārds. Un tomēr šī roka un balss uzturēja viņu dzīvu. „Esmu šeit. Turies! Glābēji nāk.” Tas bija viss, kas viņai bija un saglabāja viņā mieru un cerību.

Ja tu guli iespiests zem savu sabrukušo sapņu drupām, tev joprojām ir cerība, jo ir Glābējs, kurš ir apsollījis tevi izglābt un kurš nāk tevi izglābt!

Tautas gudrība saka – „Cerība mirst pēdējā” un „Kamēr dzīvo, tikmēr ceri”, bet šie teicieni īsti neatbilst bībeliskajai cerībai, jo tā sniedzas tālāk par cilvēka šo dzīvi un nāvi.

“Mēs gribam, brāļi, lai jūs būtu skaidrībā par tiem, kas aizmiguši, un lai jūs nenodotos skumjām kā tie, kam nav cerības. Jo tāpat, kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcēlies, Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu.”

(1. Tesalonīkiešiem 4: 13, 14)

Tas ir tas, ar ko bībeliskā cerība pārspēj

citas cerības, jo tā sniedzas tālāk par kapu.

Bībeliskā cerība stāsta, ka viss labākais vēl priekšā. Kāds gudrais ir teicis: „Beigās viss būs labi. Ja viss nav labi, tad šīs vēl nav beigas.” Šis teiciens gandrīz atbilst bībeliskajai cerībai. Tomēr Bībeles cerība ir vēl labāka, jo tā nesola tikai „laimīgas beigas”, bet arī laimīgu jaunu sākumu un mūžīgu turpinājumu.

Vēl kāds ārpus Bībeles citāts:

„Tas, kurš dzīvo no cerībām, riskē nomirt badā.” (Bendžamins Franklins, amerikāņu valstsvīrs.)

Vai vari tam piekrist? Tiešām, arī bībeliskā cerība nemudina salikt rokas klēpī un gaidīt labākus laikus. Gluži otrādi – bībeliskā cerība ir kā motivācija darboties dzīvei jau šodien un katru dienu.

“Jo tālab mēs pūlamies un cīnāmies, jo esam likuši savu cerību uz dzīvo Dievu, kas ir visu cilvēku, visvairāk ticīgo Pestītājs.”

(1. Timotejam 4: 10)

Mēs pūlamies un cīnāmies tāpēc, ka mums ir cerība.

Šķiet, laba ilustrācija tam ir zemkopju darbs. Pavasarī lauksaimnieki rūcina traktoros, brauc uz tīruma un izkaisa zemē tonnām dārgas sēklas. Kāpēc? Jo viņi cer uz ražu. Viņi vēl nevar aptaustīt jauno ražu, viņi vēl nevar redzēt vārpus ar graudiem un pat vēl sadīgušus asnus nē.

Bet viņiem ir pamats cerēt un viņi cer, ka tas viss būs. Ja nebūtu šīs cerības, tad būtu mulķīgi strādāt. Cerība ir motivācija lielākoties visos darbos. Tāpat arī kristiešu Dieva dotā cerība ir motivācija darboties un cīnīties. Mūsu personīgajā dzīvē, mūsu darbavietās, mūsu kalpošanā draudzē – visur.

Likt savu cerību uz Dievu nozīmē pārliecību, ka ir vērts pūlēties, ir vērts strādāt, ir vērts pārvarēt grūtības. Jā, arī pānest vilšanos, kad daudzkārt nepiepildās mūsu mazās īstermiņa cerības. „Beigās viss būs labi. Ja viss nav labi, tad šīs vēl nav beigas.” Hei! Nenolaid rokas, ir vērts turēties!

Lai mūsu cerība pastāvētu, mums aizvien ir vajadzīgs iedrošinājums. Iedrošinājums ir degviela, ar kuru darbojas cerība. Un Bībelē mēs atrodam šo iedrošinājumu – iedrošinājumu cerēt uz Dievu, lai kas arī notiktu.

“Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā.”

(Romiešiem 15: 13)

KRĀ: Krū, ar ko tu tagad nodarbojies? Vai negribi aizlidot līdz mežinām paskatīties, kā aug rieksti?

KRŪ: Nē, man tagad ir pētīšanas darbi.

KRĀ: Ko tādu tu pētī?

KRŪ: Gribu uzzināt visu par zivīm un putniem. Interesanti, kuru ir vairāk?

KRĀ: Kāpēc tev tas jāzina?

KRŪ: Redzi, mēs, putni, piedziedam pasauli ar visvisādām jaukām dziesmām, bet zivis visu mūžu klusē. Gribu uzzināt, kuru ir vairāk – dziedātāju vai klusētāju.

KRĀ: Nu, un ko tu uzzināji?

KRŪ: Pārsteidzošas lietas! Vai tu zini, māšuk, cik mūsu ir daudz?

KRĀ: Es domāju, pietiekoši, lai pasaule izklausītos daudz skanīgāka.

KRŪ: Vai vari iedomāties, ka pasaulē ir vairāk nekā 10 000 dažādu putnu sugu! Mēs esam sastopami visā pasaulē milzīgā daudzumā.

KRĀ: Vareni! Un zivis? Ko tu izpētīji par zivīm?

KRŪ: Tikko izlasīju, ka pavisam ir 20000-30000 zivju sugu! Arī ļoti liela dažādība.

KRĀ: Vai tur bija arī kaut kas par delfīniem? Man tie ļoti patīk!

KRŪ: Par delfīniem izlasīju, ka tie ir visgudrākie dzīvnieki pasaulē. Izrādās, tie nemaz nav tik klusi. Savā starpā tie sazinās ar klikšķiem, svil-

pieniem un citām skaņām. Vēl delfīni ir ļoti draudzīgi un līdzjūtīgi. Tie nepamet savus draugus ievainotus vai slimus, bet palīdz tiem pat elpot, izceļot cietēju līdz ūdens virsmai.

KRĀ: Tā jau es domāju. Zini, reiz tētis stāstīja, ka delfīni pasargā cilvēkus no haizivīm, riņķojot ap peldētāju un nelaižot haizivis pie cilvēka.

KRŪ: Bet vai zināji, ka dažas zivis savus bērņus paslēpj gliemežnīcās, lai tie būtu drošībā, bet ežzivis, piemēram, lai netiktu apēstas, piepūšas lielas kā bumbas.

KRĀ: Kur gan zivis ņem tādu gudrību?

KRŪ: Droši vien turpat, kur mēs, putni. DIEVS visu radību apveltījis ar tai nepieciešamo gudrību un spējām.

KRĀ: Mēs, vārnas, piemēram, ļoti labi spējam atcerēties cilvēku sejas, kuri izturējušies slikti pret mums, un esam paši gudrākie un apķērīgākie putni. Arī dziesma katram putniņam sava.

KRŪ: Jā, jā, cilvēki ir pieraduši, ka putni dzied, taču ir putni, kas nedzied. Stārķi, piemēram, savā starpā sazinās, klabinot knābjus, un arī dzenim nav īpašas dziesmas. Lai sazinātos, tas ar savu cieta knābi sit pa dobjiem kokiem un baļķiem, notekcaurulēm un skursteņiem.

KRĀ: Brīnos, kā no tādas klapēšanas dzenim nesāp galva?

KRŪ: Pateicoties īpašām muskuļu saitēm, tam nekad nedraud smadzeņu satricinājums, turklāt

dzeņa galvas uzbūve kalpojusi par iedvesmas avotu, lai izgatavotu drošas F-1 formulas ķiveres.

KRĀ: Cik interesanti!

KRŪ: Piemēram, lielā zīlīte barību saviem bērniem uz ligzdu atnes 900 reizes dienā!

KRĀ: Iedomājies, ja cilvēkam vajadzētu 900 reizes dienā iet uz veikalu iepirkties! Lai kā dažiem cilvēkiem patīk veikali, tas būtu neiespējami!

KRŪ: Vēl uzziņāju, ka sniega zosis divās dienās var nolidot 3000 kilometrus, svīres dažkārt guļ lidojuma laikā.

KRĀ: Brālīt, cik daudz pārsteidzošu lietu!

KRŪ: Vislielākais brīnums – kā DIEVS to visu varēja tik vareni un gudri izdomāt?

mamma: Pie tam, mīļie vārnēni, DIEVS to visu radīja vienā dienā!

KRĀ: Patiešām? Pastāsti lūdzu.

mamma: Bija pagājušas četras radīšanas dienas. Visapkārt bija neaprakstāms skaistums, bet tas klusēja. Nekur nebija dzirdama ne skaņa. Klusumu tikai dažkārt pārtrauca vējš, kas šūpoja koku galotnes, un viļņu šlakstēšana, tiem atsitoties pret krastu. Nebija dzirdamas ne putnu dziesmas, ne zvēru radītais troksnis mežā, ne varžu kurkstēšana ezeros, ne bites zumēšana, ne suņu rejas. Nebija

dzirdams nekas. Tagad, kad saule jau deva gaismu un siltumu, kas sildīja ne tikai sauszemi, bet arī dziļo jūru, DIEVS atkal sāka darboties.

DIEVS sacīja: „Lai ūdenī mudžēt mudž radījumu pulki, un putni lai lido pār zemi zem debess izplatījuma. Un DIEVS radīja lielos jūras zvērus un visus dzīvniekus, kas rāpo un pulkiem pilda ūdeņus, katru pēc savas kārtas, un visus spārnainos putnus, katru pēc savas kārtas. Un DIEVS redzēja to labu esam. Un DIEVS svētīja tos un sacīja: „Vaislojieties un vairojieties un piepildiet jūras ūdeņus. Arī putni lai vairojas uz zemes.”

KRĀ: Tā gan bija brīnišķīga diena!

KRŪ: Es gribētu to redzēt! Kā DIEVS radīja pirmo zivtiņu, jūras zvaigzni, lielo vali...

KRĀ: Un pirmo vārniņu!

KRŪ: Esmu pārliecināts, ka DIEVS, visu radot, bija apmierināts.

KRĀ: Tāda dažādība, un to visu DIEVS radīja vienā dienā!

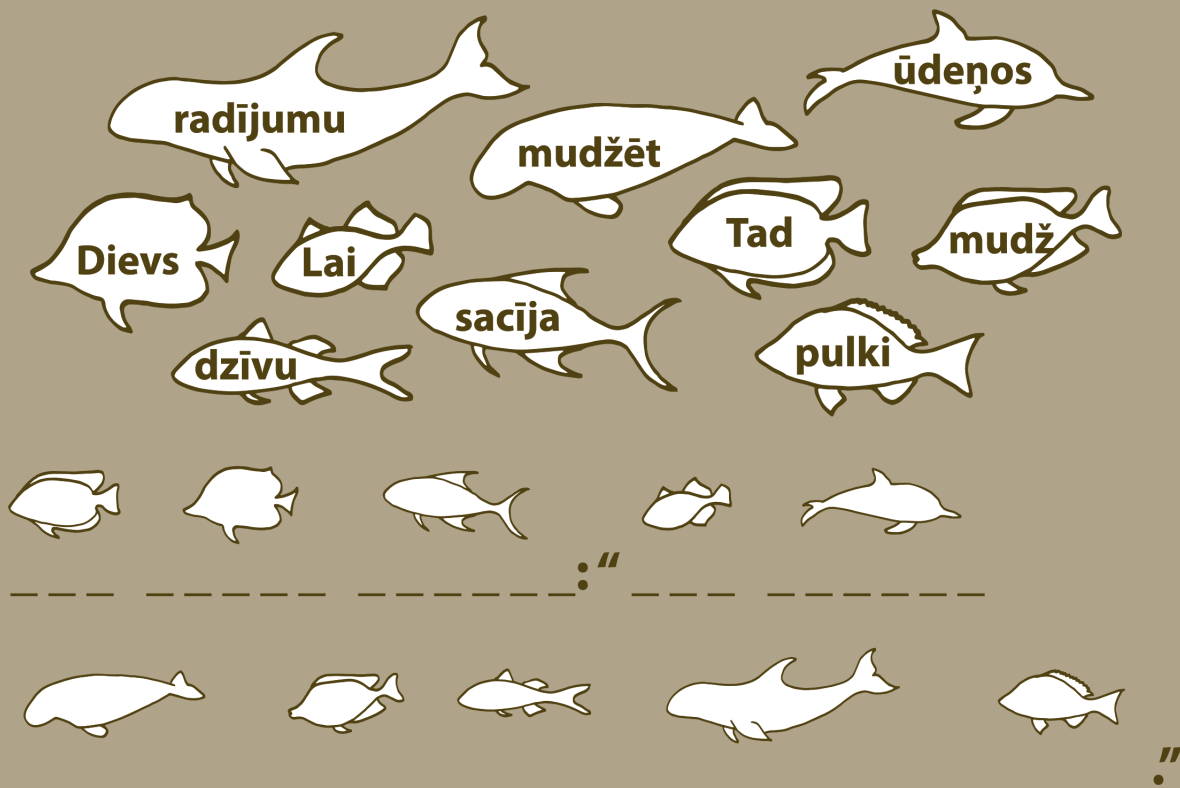
mamma: Jā, visa dzīvā radība priecājās. „Un tapa vakars un rīts – piektā diena.”

KRŪ: Re, un te nu mēs esam – paša DIEVA radīti!

KRĀ: Paldies, mammucīt, par šo stāstu.

Uzpevums

Atrodi līdzīgos ūdens iemītņiekus, lai atšifrētu Bībeles tekstu!

Nāc, Kungs Jēzu!

16. SEPTEMBRĪ PLKST. 19:00

SVĒTKU ATKLĀŠANAS DIEVKALPOJUMS
RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A, LIELAJĀ ZĀLĒ

17. SEPTEMBRĪ PLKST. 10:00

LIELAIS SVĒTKU DIEVKALPOJUMS
LATVIEŠU BIEDRĪBAS NAMA LIELAJĀ ZĀLĒ, RĪGĀ, MERĶEĻA IELĀ 13

17. SEPTEMBRĪ PLKST. 17:00

SVĒTKU KONCERTS
LATVIEŠU BIEDRĪBAS NAMA LIELAJĀ ZĀLĒ, RĪGĀ, MERĶEĻA IELĀ 13

PIEDALĀS: JAUKTIE KORI – CANTAMUS, GAISMAS CEĻĀ, ADVENTUS, TUKUMA DRAUDZES KORIS,
VALMIERAS VĪRU KVARTETS, A CAPPELLA ANSAMBLIS "TUVU", INGA ĀKMENE (SOPRĀNS),
ENDIJA ĀLEKSANDRA (SOPRĀNS), ELĪNA GAILE (KLAVIERES), MĀRIS ŽAGARS (KLAVIERES),
GABRIĒLA ERKMANE (ĀRFA), KRISTAPS CUKURS (BALSS, ĢITĀRA) UN CITI.

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU BAZNĪCA
LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBA

TĀLRUNIS INFORMĀCIJAI: 29266734